

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

บทนำ

วันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ.1992 เป็นวันครบรอบหนึ่งศตวรรษของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล รัชกาลที่ 9 แห่งประเทศไทย และโลกเป็นปิตุภูมิเดียวกัน ที่แสดงเป็นครั้งแรกว่าหนึ่งร้อยปีที่แล้วต่อผู้นำทั้งหลายของโลก และถูกพับไปพันใดไม่รับพิจารณา มาบัดนี้ได้กลายเป็นจุดรวมแห่งความหวัง ผลที่ตามมาอย่างหนีไม่พ้นคือการล่มสลายของศีลธรรมและระบบสังคม ที่การประกาศเดียวกันนี้คาดการณ์ไว้อย่างชัดเจนน่าเกรงขาม

โอกาสนี้สนับสนุนให้มีการตีพิมพ์คำนำโดยย่อเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล รัชกาลที่ 9 แห่งประเทศไทย การเตรียมคำนำนี้กระทำโดยคำขอของสภายุติธรรมสากล ซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ของภารกิจระดับโลกที่เริ่มต้นจากเหตุการณ์ต่างๆ เมื่อศตวรรษที่แล้ว คำนำนี้เสนอมุมมองด้วยความรู้สึกมั่นใจที่บาไฮศาสนิกชนทั่วโลกตรงคุณาถของโลกและมนุษยชาติ

สารบัญ

คำนำ

กำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่

การถูกเนรเทศ

การประกาศพันธกิจในอุทยานเรชวาน

ศาสนาของพระเจ้าไม่มีเปลี่ยนแปลง

พระศาสดาของพระเจ้า

อารยธรรมที่ก้าวหน้าอย่างไม่มีสิ้นสุด

ยุคของพระเจ้า

การประกาศต่อภคิรีทั้งหลาย

การมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ศาสนาในฐานะที่เป็นแสงสว่างและความมืด

สันติภาพของโลก

ไม่ใช่ความประสงค์ของเราเอง

พระปณิญาของพระเจ้าที่กำกับมนุษยชาติ

หมายเหตุ

คำนำ

เมื่อสหัสวรรษใหม่ใกล้เข้ามา มนุษยชาติมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องค้นหาวิสัยทัศน์ที่ประสานกันเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และสังคม เพราะในศตวรรษที่ผ่านมา การตอบสนองของมนุษยชาติต่อเรื่องนี้ได้ผลักดันให้เกิดความโกลาหลทางลัทธิติดต่อกันมาเป็นลำดับ ซึ่งได้เขย่าโลกของเรา และปัจจุบันดูเหมือนจะอ่อนล้าไปเอง ความคลั่งไคล้ที่ลงทุนไปในการดิ้นรนต่อสู้แม้ว่าจะได้ผลอันน่าท้อใจ ก็ให้การยืนยันความสำคัญยิ่งของความจำเป็นดังกล่าว เพราะหากปราศจากความเชื่อมั่นร่วมกันเกี่ยวกับวิถีและทิศทางของประวัติศาสตร์ ก็เป็นเรื่องสุดจะจินตนาการได้ว่า จะวางรากฐานสำหรับสังคมโลกได้อย่างไร เพื่อให้มวลมนุษยชาติสามารถทุ่มเทใจ

วิสัยทัศน์ดังกล่าวค่อยๆ แยกออกมาให้เห็นในธรรมเนียมปฏิบัติของพระบาทสมเด็จพระปาดินทรวรมันที่สิบเก้า ซึ่งอิทธิพลที่ทวีขึ้นของพระองค์คือพัฒนาการที่น่าสังเกตที่สุดในประวัติศาสตร์ศาสนาร่วมสมัย พระบาทสมเด็จพระปาดินทรวรมัน (1) ทรงประสูติในเปอร์เซียเมื่อ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1817 และเมื่อพระชนมายุ 27 ปี พระองค์ทรงเริ่มภารกิจที่ได้รับความสนใจและความจงรักภักดีจากประชาชนหลายล้านคนที่มาจากทุกเชื้อชาติ วัฒนธรรม ชนชั้นและชาติบนโลก ปราบปรามการณ์นี้หาที่เปรียบไม่ได้ในโลกร่วมสมัย แต่ออกจะสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทิศทางของอดีตร่วมกันของมนุษยชาติอย่างน่าตื่นตะลึงที่สุด เพราะพระบาทสมเด็จพระปาดินทรวรมันทรงอ้างตนเป็นธรรมทูตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของยุคแห่งการบรรลุผลภาวะของมนุษย์ เป็นพระเจ้าผู้เปิดเผยพระธรรมสวรรค์ที่บรรลุพันธสัญญาที่ศาสนาทั้งหลายในอดีตให้ไว้ ซึ่งจะให้กำเนิดความกล้าหาญและอนุภาพธรรมสำหรับการประสานสามัคคีประชาชนทั้งหลายของโลก

อิทธิพลที่เกิดจากชีวิตและธรรมเนียมปฏิบัติของพระบาทสมเด็จพระปาดินทรวรมันหากไม่ได้ส่งผลอื่นใด ก็ควรได้รับความสนใจอย่างจริงจังจากผู้ใดก็ตามที่เชื่อว่า ธรรมชาติของมนุษย์โดยมูลฐานนั้นคือวิญญาณ และการจัดระบบโลกของเราที่จะมาถึงต้องรับทราบความเป็นจริงแก่นี้ เอกสารหลักฐานมิให้ตรวจสอบได้ทั่วไป เพราะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มนุษยชาติมีบันทึกรายละเอียดที่ยืนยันได้เกี่ยวกับกำเนิดของระบบศาสนาอิสระศาสนาหนึ่ง และชีวิตของพระเจ้าผู้ก่อตั้ง ที่เข้าถึงได้พอกันคือบันทึกเกี่ยวกับการตอบสนองที่ศาสนาใหม่นี้ได้ปลุกขึ้น โดยการปรากฏขึ้นมาของประชาคมโลกที่สามารถอ้างได้อย่างชอบธรรมว่า เป็นตัวแทนขนาดย่อของมนุษยชาติ (2)

ในทศวรรษก่อนๆ พัฒนาการนี้ไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก ธรรมเนียมปฏิบัติของพระบาทสมเด็จพระปาดินทรวรมันห้ามการชักจูงอย่างก้าวร้าวให้เปลี่ยนศาสนา ซึ่งที่ผ่านมาข่าวสารทางศาสนาจำนวนมากมาใช้วิธีแบบนี้ในการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง ยิ่งไปกว่านั้นการที่ประชาคมบาไฮให้ความสำคัญมาก่อนกับการก่อตั้งกลุ่มต่างๆ ในระดับท้องถิ่นทั่วโลก ได้ป้องกันมิให้เกิดการกระจัดตัวกันขนาดใหญ่ของศาสนิกชนในประเทศใดในเริ่มแรก

หรือระดมทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับแผนการประชาสัมพันธ์ในระดับใหญ่ อาโนลด์ ทอยน์บี ด้วยความสนใจอย่างยิ่งต่อปรากฏการณ์ที่อาจเป็นการปรากฏขึ้นมาของศาสนาใหม่ที่เป็นสากล กล่าวไว้ในปีค.ศ.1950 ว่า ศาสนาบาไฮในเวลานั้นเป็นที่คุ้นเคยสำหรับปัญญาชนทั่วไปชาวตะวันตก ดังเช่นศาสนาคริสต์เป็นที่คุ้นเคยสำหรับชนชั้นคล้ายกันในอาณาจักรโรมันระหว่างคริสต์ศตวรรษที่สอง (3)

ไม่กี่ปีที่ผ่านมาเมื่อจำนวนชุมชนบาไฮได้เพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วในหลายประเทศ สถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ที่จริงแล้วปัจจุบันนี้ไม่มีพื้นที่ใดในโลกที่ไม่มีแบบแผนชีวิตตามที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงสอนไว้เวิ้งอกรากอยู่ ความนับถือที่โครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนบาไฮกำลังเริ่มได้รับจากแคว้นรัฐบาล แคว้นวิชาการ และแคว้นสหประชาชาติ ทำให้มีเหตุผลมากขึ้นที่จะตรวจสอบแรงขับที่อยู่เบื้องหลังกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างจริงจังด้วยความปลอ่อยวาง ซึ่งเป็นกระบวนการที่พิเศษไม่เหมือนใครในโลกในแง่ที่สำคัญต่างๆ

ธรรมชาติของแรงขับนี้หาใช่ไม่แน่นอน ธรรมชาติของพระบาฮาอูลลาห์มีขอบเขตอันไพศาลครอบคลุมเรื่องต่างๆ ตั้งแต่ประเด็นทางสังคมเช่น การรวมตัวกันทางเชื้อชาติ ความเสมอภาคระหว่างเพศ การลดอาวุธ ไปจนถึงปัญหาต่างๆ ที่มีผลต่อชีวิตส่วนลึกที่สุดของวิญญาณของมนุษย์ พระธรรมคัมภีร์ฉบับจำนวนมากถูกลิขิตด้วยมือของพระองค์เอง นอกนั้นบันทึกตามคำพูดของพระองค์และยืนยันโดยพระองค์เอง และเก็บรักษาไว้อย่างประณีต แผนการแปลและตีพิมพ์อย่างเป็นระบบเป็นเวลาหลายทศวรรษ ทำให้ประชาชนทุกแห่งหนสามารถเข้าถึงธรรมชาติของพระบาฮาอูลลาห์ที่คัดเลือกมาในกว่าแปดร้อยภาษา

กำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่

พันธกิจของพระบาฮาอูลลาห์เริ่มต้นในคุกใต้ดินในเมืองเตหะราน ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1852 แม้ว่าทรงประสูติในครอบครัวที่สูงศักดิ์ที่สามารถสาวบรรพบุรุษไปถึงราชวงศ์ที่เกรียงไกรของจักรพรรดิในอดีต พระองค์ก็ไม่รับตำแหน่งรัฐมนตรีในรัฐบาลที่เปิดให้พระองค์ และทรงเลือกที่จะอุทิศพลังงานให้การช่วยเหลือผู้ยากไร้ จนเป็นที่เลื่องระบือในฐานะ “บิดาของคนยาก” เมื่อต้นทศวรรษ ค.ศ.1840 สถานภาพอันมีเกียรตินี้ของพระบาฮาอูลลาห์กร่อนลงอย่างฉับไวหลังปี ค.ศ.1844 เมื่อพระองค์กลายเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนแนวหน้าของการเคลื่อนไหวที่จะเปลี่ยนวิถีประวัติศาสตร์ของประเทศของพระองค์

ต้นคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าเป็นช่วงเวลาแห่งการคาดหวังรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ในหลายดินแดน ด้วยกังวลใจอย่างยิ่งต่อนัยต่างๆ ของการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์และการพัฒนาอุตสาหกรรม ศาสนิกชนผู้จริงจึงจากหลายภูมิหลังศาสนาได้หันมาคู้คัมภีร์ต่างๆ ของศาสนาของตน เพื่อจะทำความเข้าใจ

กับกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เร่งเร็วขึ้น ในยุโรปและอเมริกากลุ่มต่างๆ เช่นเทมปรั้าและมิลเลอไรท์ เชื่อว่าพวกเขาได้พบหลักฐานในคัมภีร์ต่างๆ ของศาสนาคริสต์ ที่สนับสนุนความเชื่อมั่นของตนว่า ประวัติศาสตร์ถึงกัลปาวสานแล้ว และการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว ความระทึกใจคล้ายกันอย่างยิ่งเกิดขึ้นในตะวันออกกลางเช่นกันด้วยความเชื่อว่า คำพยากรณ์ต่างๆ ในคัมภีร์กูรอ่านจวนเจียนจะบังเกิดขึ้นเต็มที

ในบรรดาการเคลื่อนไหวของความเชื่อเกี่ยวกับหนึ่งพันปีที่พระคริสต์จะกลับมาปกครอง ที่ระทึกใจที่สุดเกิดขึ้นในเปอร์เซีย ซึ่งรวมจุดมาที่ตัวตนและคำสอนของอิมามคนหนึ่งแห่งเมืองชีราซ ผู้เป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ว่าพระบ็อบ (4) เป็นเวลาเก้าปีจาก ค.ศ.1844-1853 ชาวเปอร์เซียจากทุกชนชั้นติดอยู่ในพายุแห่งความหวังและความตื่นเต้น ที่ปลุกขึ้นมาโดยการประกาศของพระบ็อบว่า ยุคของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกใกล้เข้ามาแล้ว และพระองค์เองคือพระศาสดาที่สัญญาไว้ในคัมภีร์ พระองค์ทรงกล่าวว่า มนุษยชาติยืนอยู่ ณ ธรณีประตูของยุคที่จะได้เป็นพยานต่อการจัดโครงสร้างชีวิตใหม่ในทุกแง่ พื้นที่ใหม่ๆ ของการเรียนรู้ที่ยังนึกไม่ถึง จะทำให้เป็นไปได้ที่เด็กในยุคใหม่จะเหนือกว่านักวิชาการที่เก่าแก่ที่สุดแห่งคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า มนุษยชาติถูกพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกเรียกร้องให้ยอมรับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ โดยการเปลี่ยนแปลงชีวิตทางศีลธรรมและจิตวิญญาณของตน พันธกิจของพระองค์เองคือการเตรียมมนุษยชาติสำหรับเหตุการณ์ที่อยู่ใจกลางของพัฒนาการเหล่านี้ นั่นคือการเสด็จมาของพระศาสดาสากลของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลก “พระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกจะแสดงให้เห็นชัด” ที่สาวกของทุกศาสนารอคอย (5)

คำกล่าวอ้างนี้ได้ปลุกการต่อต้านอย่างรุนแรงจากนักบวชผู้สอนว่า กระบวนการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ได้สิ้นสุดลงแล้ว และการกล่าวยืนยันใดๆ ที่ขัดกันคือการละทิ้งศาสนาซึ่งมีโทษถึงตาย ในไม่ช้าการประณามพระบ็อบโดยเหล่านักบวชได้รับการสนับสนุนจากบรรดาเจ้าหน้าที่เปอร์เซีย สาวกนับเป็นพันๆ ของศาสนาใหม่นี้ ได้มอดม้วยลงโดยการถูกสังหารหมู่อย่างสยดสยองไล่เรียงกันไปทั่วประเทศ และพระบ็อบถูกประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนในวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ.1950 (6) ในยุคที่ชาวตะวันตกเข้ามาพัวพันกับโลกตะวันออกมากขึ้น เหตุการณ์เหล่านี้ได้กระตุ้นความสนใจและความเห็นอกเห็นใจในแวดวงผู้มีอิทธิพลชาวยุโรป ความสูงส่งของชีวิตและคำสอนของพระบ็อบ วิถีกรรมของสาวกทั้งหลายของพระองค์ และความหวังต่อการปฏิรูปขั้นมูลฐานที่พวกเขาจุดขึ้นมาในดินแดนที่มีดมน ได้เป็นแรงอันทรงพลังที่ดึงดูดบุคคลสำคัญอย่าง เออเนส เรแนน, ลีโอ โทลสตอย ไปจนถึง ซาราห์ เบ็อนฮาร์ต และ คอมเท เดอโกบาโน (7)

เพราะความโดดเด่นในการปกป้องศาสนาของพระบ็อบ พระบาทอาตุลลาห์จึงถูกจับกุมและนำตัวไปยังเมืองเตหะรานโดยถูกล่ามโซ่และให้เดินด้วยเท้า ด้วยได้รับความคุ้มครองในระดับหนึ่งเพราะกิตติศัพท์ที่

น่าประทับใจของพระองค์และฐานะทางสังคมของครอบครัว รวมทั้งการตัดทานจากทูตานุทูตชาวตะวันตก ที่สลดใจต่อการสังหารชาวบาบี่เป็นจำนวนมาก พระองค์จึงไม่ถูกตัดสินประหารชีวิตตามที่ผู้มีอิทธิพลทั้งหลายในราชสำนักพยายามจะให้ เป็น แต่ถูกโยนลงไปในซียาห์ซาล์ที่ชื่อกระฉ่อนซึ่งเป็น “หลุมดำ” เป็นคูที่ลึกและเต็มไปด้วยแมลง ที่ถูกสร้างขึ้นมาในบ่อเก็บน้ำแห่งหนึ่งของเมืองซึ่งเลิกใช้แล้ว พระองค์และมิตรสหายราวสามสิบคนไม่ถูกตั้งข้อหาและไม่มีการอุทธรณ์ แต่ถูกคุมขังอยู่ในความมืดและความสกปรก โสมมในหลุมนี้ อีกทั้งถูกล้อมรอบโดยอาชญากรใจทมิฬซึ่งหลายคนต้องโทษประหาร พระสวามีของพระองค์ ถูกล่ามด้วยโซ่หนักที่ขึ้นชื่อในวงการโทษทัณฑ์ เมื่อพระองค์ไม่มอดม้วยเร็วอย่างที่หวัง จึงมีการพยายามวางยาพิษพระองค์ รอยโซ่นั้นยังคงอยู่กับร่างกายของพระองค์ไปตลอดชีวิต

ธรรมเนียมของพระบาฮาอูลลาห์ที่เป็นส่วนสำคัญที่สุดคือ การอธิบายหัวข้อใหญ่ๆ ที่นักคิดทางศาสนาทั้งหลายตลอดยุคต่างๆ ใช้เวลาครุ่นคิดอย่างมาก : พระผู้เป็นเจ้า บทบาทของการเปิดเผยพระธรรมในประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างระบบศาสนาทั้งหลายของโลก ความหมายของความศรัทธา และรากฐานของอำนาจทางศีลธรรมในการจัดระเบียบสังคม วรรณคดีต่างๆ ในพระธรรมเหล่านี้กล่าวรายละเอียดถึงประสบการณ์ทางวิญญาณของพระองค์เอง และการตอบสนองของพระองค์ต่อคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และการสนทนากับ “พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งเป็นใจกลางของพันธกิจของพระองค์ ประวัติศาสตร์ศาสนาไม่เคยให้ผู้สอบถามได้มีโอกาสเผชิญกับปรากฏการณ์ของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์อย่างเปิดเผยเช่นนี้

ในช่วงท้ายของชีวิต ธรรมเนียมของพระบาฮาอูลลาห์ที่กล่าวถึงประสบการณ์ช่วงต้นของพระองค์มีการพรรณนาอย่างรวบรัดเกี่ยวกับสภาพในคุกซียาห์ซาล์ไว้ว่า

เราถูกขังอยู่ในสถานที่ที่สะอิดสะเอียนอย่างหาที่เปรียบไม่ได้เป็นเวลาสี่เดือน... คุกใต้ดินนี้มีคิมิด และเพื่อนนักโทษของเรามีจำนวนเกือบหนึ่งร้อยห้าสิบคน เป็นขโมย นักลอบสังหารและนักปล้นบนท้องถนน แม้จะแออัด คุณนี้ก็ไม่มีช่องระบายอื่นนอกจากทางที่เราเข้ามา ไม่มีปากกาตำไหนดสามารถพรรณนาสถานที่นี้ ไม่มีลิ้นใดสามารถสาธยายกลิ่นที่น่าขยะแขยงในนั้น นักโทษส่วนใหญ่ไม่มีเสื้อผ้าหรือที่นอน พระผู้เป็นเจ้าท่านนั้นที่รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับเราในสถานที่เหม็นสาบและมีคิมินที่สุดนี้! (8)

แต่ละวันผู้คุมจะลงบันไดสามระดับของหลุมดำนี้ มาจับนักโทษหนึ่งคนหรือมากกว่านั้นลากตัวขึ้นไปประหารชีวิต ตามถนนต่างๆ ในเมืองเตหะราน บรรดานักสังเกตการณ์ชาวตะวันตกของขบวนการที่เห็นภาพของเหยื่อชาวบาบี่ทั้งหลายถูกยิงออกจากปากกระบอกปืนใหญ่ ถูกสับจนตายด้วยขวานและดาบ ถูกพา

ตัวไปสู่ความตายด้วยเทียชนิดไฟสอดเข้าไปในแผลตามร่างกาย (9) ในสภาพแวดล้อมเหล่านี้เองที่ดูเหมือนว่าชั่วโมงแห่งมรณะพระองค์กำลังใกล้เข้ามา พระบาฮาอุลลาห์ได้รับรู้พันธกิจของพระองค์เป็นครั้งแรก :

ในความฝันราตรีหนึ่ง วจนะอันประเสริฐเหล่านี้ได้ยินมาจากรอบด้าน : “แท้จริงแล้วเราจะมอบชัยชนะให้แก่เจ้าด้วยตัวเจ้าเองและปากกาของเจ้า จงอย่าเศร้าโศกต่อสิ่งที่บังเกิดกับเจ้า และอย่าหวังกลัวเพราะเจ้าอยู่ในความปลอดภัย ในไม่ช้าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะบันดาลสมบัติล้ำค่าทั้งหลายขึ้นมา คือสาธุชนที่จะช่วยเจ้าโดยตัวเจ้าเองและพระนามของเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงใช้พื้นหัวใจของผู้ที่ยอมรับพระองค์” (10)

ประสบการณ์การเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ที่มีการกล่าวถึงเพียงเล็กน้อย ตามคำบอกเล่าในบันทึกที่ยังมีอยู่เกี่ยวกับชีวิตของพระพุทธรเจ้า พระโมเสส พระเยซูคริสต์ พระโมฮัมหมัด ได้รับการอธิบายไว้อย่างแจ่มแจ้งในวจนะของพระบาฮาอุลลาห์เอง :

วันเวลาที่เรายู่ในคุกเมืองเตหะราน แม้น้ำหนักของโซ่ตรวนและอากาศที่เหม็นอับทำให้เราหลับได้เพียงชั่วครู่ แต่ในภวังค์เหล่านั้นเรารู้สึกราวกับว่าบางสิ่งบางอย่างหลังไหลจากกระหม่อมของเราลงมายังทรวงอก ประดุจกระแสที่ทรงพลังจากยอดคีรีที่สูงตระหง่าน โฉบลงมายังพื้นพิภพ ทำให้แขนขาของเราอ่อนนุ่ม ในวินาทีเหล่านั้นชีวหาของเราเอ่ยสิ่งที่ไม่มียุขยัคนใดทนฟังได้ (11)

การถูกเนรเทศ

ในที่สุดก็ยังไม่มีการไต่สวนคดีหรือขอความช่วยเหลือ พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัวจากคุกและถูกเนรเทศทันทีให้ออกจากดินแดนบ้านเกิด ความมั่งคั่งและทรัพย์สินของพระองค์ถูกริบไปอย่างไม่มีเหตุผล ตัวแทนทางการตุรกีซึ่งรู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัว และได้ติดตามการประหารชีวิตประชาชนบาบิด้วยความกังวลใจยิ่งขึ้น ได้เสนอการรักษาและที่พักพิงให้แก่พระองค์ในดินแดนที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลของเขา ในบรรยากาศทางการเมืองทั่วไป การยอมรับความช่วยเหลือดังกล่าวย่อมทำให้ผู้อื่นพูดกันไปอย่างผิดๆ ก่อนข้างจะแน่นอนว่า มีนัยทางการเมือง (12) อาจเป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงเลือกการถูกเนรเทศไปยังอาณาเขตที่อยู่ติดกันคืออิรัก ซึ่งขณะนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิออตโตมาน การขับไล่นี้เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาสี่สิบปีแห่งการถูกเนรเทศ ถูกจองจำและประหารชีวิตอย่างขมขื่น

ในช่วงปีแรกๆ หลังจากที่ออกจากเปอร์เซีย พระบาฮาอุลลาห์ทรงให้ความสำคัญกับความต้องการของชุมชนบาบีที่มารวมกันอยู่ในแบกแดด ซึ่งเป็นงานที่ตกทอดมายังพระองค์ในฐานะที่เป็นผู้นำบาบีที่มีประสิทธิภาพเพียงคนเดียวที่รอดจากการสังหารพลาญชีวิต มรณกรรมของพระบ็อบและการสูญเสียบรรดาครูและผู้ชี้แนะของศาสนาที่ยังหนุ่มไปเกือบหมดแทบจะในเวลาเดียวกัน ทำให้เหล่าสาวกกระจัดกระจายและเสียขวัญ เมื่อความพยายามของพระองค์ที่จะรวบรวมบรรดาสาวกที่หนีมายังอิรัก ได้ปลุกเร้าความริษยาและการพิพาท (13) พระองค์จึงเดินทางตามหนทางที่ธรรมชาติทั้งหมดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่เสด็จมาก่อนพระองค์ เคยเดิน และถอนตัวไปอยู่ในที่รกร้างว่างเปล่า โดยเลือกที่อกเขาเคอร์คิสทอนสำหรับจุดประสงค์นี้ดังที่พระองค์ทรงกล่าวภายหลังว่า การถอนตัวของพระองค์ “ไม่คิดจะกลับมา” เหตุผล “คือเพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นประเด็นของความริว่าวณในหมู่ผู้ที่ซื่อสัตย์ เป็นบ่อเกิดของความโกลาหลสำหรับมิตรสหายของเรา” ถึงแม้สองปีในเคอร์คิสทอนเป็นช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและขัดสนแสนสาหัส พระองค์ก็ทรงพรรณนาว่า เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขล้ำซึ่งในระหว่างนั้น พระองค์ทรงใคร่ครวญคุณธรรมสารที่ฝากฝังไว้กับพระองค์อย่างลึกซึ้ง : “เราสนทนากับวิญญาณของเราโดยลำพัง ลืม โลกและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในโลก” (14)

ด้วยความไม่สมัครใจอย่างยิ่งและทรงเชื่อว่าเป็นความรับผิดชอบของพระองค์ที่มีต่อศาสนาของพระบ็อบ ในที่สุดพระบาฮาอุลลาห์ทรงยอมตามคำขอในข่าวสารด่วนที่ส่งมาจากกลุ่มผู้ถูกเนรเทศที่หมดอาลัยตายอยากที่ยังเหลืออยู่ในแบกแดด ซึ่งค้นพบสถานที่อยู่ของพระองค์ และวิงวอนให้พระองค์กลับมาดำรงฐานะผู้นำของชุมชนของพวกเขา

นับจากช่วงแรกของการถูกเนรเทศไปจนก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ในปี ค.ศ. 1863 ธรรมเนียมที่สำคัญที่สุดของพระบาฮาอุลลาห์มีสองเล่ม เล่มแรกเป็นเล่มเล็กซึ่งพระองค์ให้ชื่อว่า *พระวจนะเร้นลับ* ด้วยลึขิตในรูปแบบของประมวลภายิตทางศีลธรรม ธรรมเนียมเล่มนี้คือหัวใจของจริยธรรมของธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ ในวณะที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงพรรณนาว่าเป็น การกลั่นคำชี้แนะทางจิตวิญญาณของการเปิดเผยพระธรรมทั้งปวงในอดีต สุธเสียงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัสต่อวิญญาณของมนุษย์โดยตรง :

ดูกร บุตรแห่งวิญญาณ!

สิ่งอันเป็นที่รักยิ่งที่สุดในสายตาของเราคือความยุติธรรม อย่าหันหนีไปจากสิ่งนี้หากเจ้าปรารถนาเรา และอย่าเพิกเฉยต่อความยุติธรรม เพื่อที่เราจะไว้ใจเจ้า ความยุติธรรมจะช่วยให้เจ้าเห็นด้วยตาของเจ้าเอง ไม่ใช่โดยตาของผู้อื่น และรู้ด้วยความรู้ของเจ้าเอง ไม่ใช่โดยความรู้ของเพื่อนบ้าน จงไต่ตรองสิ่งนี้ในหัวใจ : เป็นความถูกต้องอย่างไรที่เจ้าจะต้องมีความยุติธรรม แท้จริงแล้วความ

ยุติธรรมคือของขวัญของเราสำหรับเจ้า และสัญลักษณ์แห่งความเมตตารักใคร่ของเรา ดังนั้นจงมอง
ด้วยสายตาแห่งความยุติธรรม

คูกร บุตรแห่งชีวิต!

จงรักเรา เพื่อว่าเราจะรักเจ้า หากเจ้าไม่รักเรา ความรักของเราจะไปไม่ถึงเจ้า คูกร คนรับใช้ จงรู้
ไว้เถิด

คูกร บุตรแห่งมนุษย์!

อย่าได้ศรัทธาใครนอกเสียจากว่าเจ้าอยู่ไกลจากเรา อย่าได้สำราญใจนอกเสียจากว่าเจ้ากำลังใกล้เข้ามา
และกลับมาหาเรา

คูกร บุตรแห่งชีวิต! เราสร้างเจ้าด้วยมือแห่งอำนาจ และเนรมิตรเจ้าด้วยองคุลีแห่งพลัง และมอบ
แสงสว่างของเราไว้ในตัวเจ้า จงพึงพอใจต่อสิ่งนี้และอย่าแสวงหาสิ่งอื่นใด เพราะงานของเรานั้น
สมบูรณ์และบัญชาของเรานั้นผูกมัด จงอย่าสงสัยหรือแคลงใจ (15)

เล่มที่สองของผลงานสำคัญที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลในเวลานี้คือ คัมภีร์แห่งความมั่นใจ ซึ่งเป็น
การอธิบายธรรมชาติดูประสงคฺของศาสนาอย่างบริบูรณ์ ในวรรคต่างๆ ที่ไม่เพียงแต่ดึงมาจาก
คัมภีร์กูรอ่าน แต่ยังเห็นคัมภีร์เก่าและคัมภีร์ใหม่อย่างสิ้นไหลไม่น้อยไปกว่ากัน ธรรมทูตทั้งหลายของ
พระผู้เป็นเจ้าได้รับการพรรณนาว่าเป็น ผู้ร่วมกระบวนการเดียวกันที่ไม่ขาดตอนในการปลุกมนุษยชาติให้
ตื่นตัวต่อศักยภาพทางจิตวิญญาณและศีลธรรมของตน มนุษยชาติที่บรรลุนิติภาวะสามารถตอบสนองต่อคำ
สอนที่ขัดถ้อยขัดคำกว่าอุปมาและสัญลักษณ์ ความศรัทธาไม่ใช่เรื่องของความเชื่ออย่างตาบอด แต่เป็น
ความรู้ที่อยู่ในจิตสำนึก คำชี้แนะของนักบวชที่มีชื่อเสียงไม่จำเป็นอีกต่อไป พรสวรรค์ของการใช้เหตุผล
ประสาทแต่ละคนในยุคใหม่แห่งความเห็นแจ้งและการศึกษา ด้วยความสามารถที่จะตอบสนองต่อการชี้แนะ
ของพระผู้เป็นเจ้า บททดสอบอยู่ที่ความจริงใจ :

ไม่มีมนุษย์คนใดไปถึงชายฝั่งมหาสมุทรแห่งความเข้าใจที่แท้จริง เว้นแต่ว่าเขาจะปล่อยวางจากทุก
สิ่งที่อยู่ในสวรรค์และบนโลก...สาระของวจนะเหล่านี้คือ : บรรดาผู้ที่ย่างก้าวอยู่บนหนทางแห่ง
ความศรัทธา บรรดาผู้ที่กระหายอมฤตแห่งความมั่นใจ ต้องชำระทุกสิ่งทางโลกให้หมดไปจากตน...
ชำระวาจาเหลวไหลออกไปจากหูของตน ชำระจินตนาการที่ไร้สาระออกไปจากจิตใจของตน ชำระ
เสน่ห์ทางโลกออกไปหัวใจของตน ชำระสิ่งที่จะต้องมอดม้วยออกไปจากดวงตาของตน พวกเขา
ควรวางใจในพระผู้เป็นเจ้า และไปตามหนทางของพระองค์ด้วยความยึดมั่นในพระองค์ เมื่อนั้น
พวกเขาจะคู่ควรกับความรุ่งโรจน์โชติช่วงของดวงอาทิตย์แห่งความรู้และความเข้าใจของพระผู้เป็น

เจ้า...เนื่องด้วยมนุษย์ไม่มีหวังที่จะเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงความรู้...นอกจากว่าเขาจะ
ยุติการถือเอาถ้อยคำและการกระทำของของมนุษย์ที่จะต้องตาย มาเป็นมาตรฐานสำหรับความเข้าใจ
ที่แท้จริงและการยอมรับพระเจ้าเป็นเจ้าและพระศาสดาทั้งหลายของพระองค์

จงพิจารณาความคิด ทั้งผู้สูงศักดิ์และผู้ต่ำต้อยมากมายเพียงไร ได้เฝ้าคอยการมาถึงของพระศาสดาของ
พระเจ้าเป็นเจ้าในวราภของผู้ที่พระองค์เลือกสรร...และเมื่อใดก็ตามที่อาณนแห่งกรุณาธิคุณเปิดออก
และเมฆแห่งความอริสวรรค์หลังฝนลงมายังมนุษยชาติ และแสงสว่างของพระเจ้าที่มองไม่เห็นส่อง
อยู่บนขอบฟ้าแห่งอำนาจสวรรค์ พวกเขาล้วนปฏิเสธพระองค์ และหันหนีไปจากพระพักตร์ของ
พระองค์ พระพักตร์ของพระเจ้าเป็นเจ้าเอง...

ต่อเมื่อตะเกียงแห่งการแสวงหา ความพยายามอย่างจริงจัง ความปรารถนา ยิ่ง ความอุทิศอย่างแรง
กล้า ความรักอย่างคลั่งไคล้ ความยินดีและความสุขสันต์ ถูกจุดในหัวใจของผู้แสวงหา และสาย
ลมแห่งความเมตตารักใคร่ของพระองค์ ไชยมายังวิญญาณของเขา อันธการแห่งความผิดพลาดจึงจะ
ถูกปิดเป่า หมอกแห่งความสงสัยเคลือบแคลงใจจึงจะถูกสลายไป และแสงสว่างแห่งความรู้และ
ความมั่นใจจึงจะอาบชีวิตของเขา...เมื่อนั้นพระพรเอกอนันต์และกรุณาธิคุณที่หลั่งมาจากพระ
วิญญาณบริสุทธิ์นรันดร์ จะประทานชีวิตใหม่ให้แก่ผู้แสวงหา และเขาจะพบว่าตนได้รับการ
ประสาทด้วยดวงตาใหม่ หูใหม่ หัวใจใหม่ และปัญญาใหม่...เมื่อพิศดูด้วยดวงตาของพระเจ้า
เขาจะเห็นภายในทุกอะตอมมีประตูไปสู่สถานะแห่งความมั่นใจอย่างไพบูลย์ เขาจะค้นพบในทุกสิ่ง
...มีหลักฐานทั้งหลายของพระเจ้าแสดงองค์นรันดร์

เมื่อจิตวิสัยของมนุษย์ได้รับการชำระจนหมดความผูกพันทางโลกที่มาจากวาทัน วิญญาณจะสัมผัสรู้
ลมหายใจของพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งตลอดระยะทางที่วัดไม่ได้ และจะไปถึงนครแห่งความมั่นใจและเข้าไป
ไปในนั้น โดยการนำไปของสุคนธรสของลมหายใจดังกล่าว

นครนั้นไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากพระวณะของพระเจ้าเป็นเจ้าที่ถูกเปิดเผยในทุกยุคสมัยและทุกยุค
ศาสนา...การชี้แนะ พระพร การเรียนรู้ ความเข้าใจ ความศรัทธาและความมั่นใจทั้งหมด ที่
ประทานให้แก่ทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และบนโลก ถูกซ่อนและถนอมไว้ภายในนครเหล่านี้ (16)

คัมภีร์แห่งความมั่นใจไม่ได้กล่าวอย่างโจ่งแจ้งถึงพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์เองที่ยังไม่ได้
ประกาศ แต่บรรดาธิบายอย่างแจ่มชัดเกี่ยวกับพันธกิจของพระบ็อบผู้สละชีวิต ความรู้ความเข้าใจอย่างถ้วน
ทั่วเกี่ยวกับความคิดและคำสอนของอิสลาม ที่ผู้ลิขิตคัมภีร์นี้แสดงให้เห็นในการสาธิตคำกล่าวอ้างของพระ
บ็อบว่าได้บรรลุคำพยากรณ์ทั้งหลาย คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้คัมภีร์นี้มีอิทธิพลอันทรงพลังต่อชุมชนบาบี

ซึ่งมีบรรดานักวิชาการและผู้ที่เคยเป็นนักศึกษาวิทยาลัยศาสนาจำนวนหนึ่งอยู่ด้วย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงบัญชาชาวบาบี่ทั้งหลายให้ทำตัวให้คู่ควรกับสิ่งที่พระบ็อบฝากฝังไว้กับพวกเขา และคู่ควรกับการเสียสละชีวิตมากมายในวีรกรรม และให้พวกเขาถือว่าเป็นความท้าทายที่ไม่เพียงต้องดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังต้องทำให้ชุมชนของตนเป็นแบบอย่างสำหรับประชากรที่หลากหลายในแบกแดด ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอิรัก

แม้จะดำรงชีวิตในสภาพที่ขัดสน บรรดาผู้ถูกเนรเทศก็ได้แรงบันดาลใจจากวิสัยทัศน์นี้ หนึ่งในหมู่พวกเขาชื่อ นาบิล ซึ่งภายหลังต่อมาเขาได้บันทึกประวัติศาสตร์อย่างละเอียดเกี่ยวกับภารกิจของทั้งพระบ็อบและพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นาบิลพรรณนาความสูงส่งทางจิตวิญญาณในวันเหล่านั้นว่า :

เป็นเวลาหลายคืนพวกเขาไม่น้อยกว่าสิบคนยังชีพด้วยอินทผลัมราคาหนึ่งเพนนี ไม่มีใครรู้ว่า รongเท้า เลื้อยกิ้งหรือเลื้อยคูลมแต่ละชิ้นที่มีอยู่ในบ้านเป็นของใครกันแน่ ใครก็ตามที่ไปตลาดนัดสามารถอ้างได้ว่า รongเท้าที่สวมอยู่เป็นของตน และแต่ละคนก็ไปเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ สามารถยืนยันว่า เลื้อยกิ้งและเลื้อยคูลมที่ตนสวมอยู่เป็นของตน... โอ ช่างเป็นความเบิกบานในวันเหล่านั้น ช่างเป็นความปรีดาและความพิศวงในชั่วโมงเหล่านั้น! (17)

ชุมชนของผู้ถูกเนรเทศค่อยๆ กลายเป็นที่นับถือและมีอิทธิพลในเมืองหลวงของอิรักและเมืองใกล้เคียง จนเป็นที่วิตกกังวลของบรรดาเจ้าหน้าที่กงสุลเปอร์เซียที่เคยเชื่อว่า “ปรากฏการณ์” บาบี่ได้จบไปแล้ว เนื่องด้วยสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หลายแห่งของอิสลามนิกายชีอะห์อยู่ในพื้นที่นั้น บรรดาผู้แสวงบุญชาวเปอร์เซียที่หลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสาย จึงได้สัมผัสกับการฟื้นคืนมาของอิทธิพลบาบี่ด้วยเช่นกันภายใต้สถานการณ์ที่เป็นใจที่สุด ในบรรดาผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ที่มาเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่บ้านที่เรียบง่ายที่พระองค์อาศัยอยู่นั้น มีเจ้าชายทั้งหลายของครอบครัวกษัตริย์ ซึ่งหนึ่งในพวกเขาปลอบปล้ำจนพาเชื่อคิดว่า โดยการก่อสร้างบ้านในสวนบนที่ดินของตนให้เหมือนกับบ้านของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เขาจะสามารถเก็บบรรยากาศแห่งความบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณและความปลอ่อย่างที่ดีตนประสบมาช่วงเวลาสั้นๆ เจ้าชายอีกคนหนึ่งซึ่งซาบซึ้งยิ่งกว่าในประสบการณ์การเข้าเฝ้าฯ ได้แสดงความรู้สึกต่อมิตรสหายทั้งหลายว่า “หากความทุกข์โศกทั้งปวงในโลกสมอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ความทุกข์โศกทั้งหมดเหล่านั้นจะอันตรธานไปเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นราวกับว่าข้าพเจ้าได้เข้าไปในสวรรค์...” (18)

การประกาศพันธกิจในอุทยานเรชวาน

ในปี ค.ศ.1863 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าทรงสรุปว่า เวลามาถึงแล้วที่จะให้คนรอบข้างบางคนเริ่มคุ้นเคยกับพันธกิจที่ฝากฝังไว้กับพระองค์ในความมิดชิดของคุกซีياهوซาล คำวินิจฉัยนี้ประจวบเวลากับระยะใหม่ในการรณรงค์ต่อต้านผลงานของพระองค์ ที่ดำเนินมาอย่างไม่ราบรื่นโดยเหล่านักบวชและตัวแทนทั้งหลายของรัฐบาลเปอร์เซีย ด้วยหวังว่าการชื่นชมสรรเสริญที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าจะได้รับจากบรรดาผู้มีอิทธิพลชาวเปอร์เซียที่มาเยือนอิรัก จะจุดไฟแห่งความศรัทธาขึ้นมาใหม่ในประชาชนจำนวนมากในเปอร์เซีย รัฐบาลของกษัตริย์ซาห์จึงกดดันเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของจักรวรรดิออตโตมาน ให้ย้ายพระองค์ไกลออกไปจากชายแดน เข้าไปในจักรวรรดิ ในที่สุดรัฐบาลตุรกียอมตามแรงกดดัน และเชิญผู้ถูกเนรเทศคือพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าในฐานะแขก ให้ไปพำนักอยู่ในเมืองหลวงคือคอนสแตนติโนเปิ้ล แม้ว่าสารเชิญจะใช้ถ้อยคำที่มีมารยาท แต่ก็แสดงเจตนาชัดเจนว่าต้องปฏิบัติตาม (19)

ถึงเวลานี้ ความอุทิศตนในหมู่ผู้ถูกเนรเทศกลุ่มเล็กๆ ได้มุ่งมาที่ตัวพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าและการอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับคำสอนของพระบ๊อบ พวกเขาจำนวนมากขึ้นเชื่อมั่นว่า พระองค์ไม่ได้พูดเพียงในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนพระบ๊อบเท่านั้น แต่พูดในนามของความมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่กว่ากันมาก ซึ่งพระบ๊อบเคยประกาศไว้ว่าใกล้เข้ามาเต็มที ความเชื่อเหล่านี้กลายเป็นสิ่งที่แน่นอนในปลายเดือนเมษายน ค.ศ.1863 ยามค่ำก่อนวันที่จะจากไปยังเมืองคอนสแตนติโนเปิ้ล พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าทรงเรียกมิตรสหายแต่ละคนมารวมตัวกันในอุทยาน ซึ่งต่อมากลายหลังได้ชื่อว่าเรชวาน (สวรรค์) และบอกความจริงที่สำคัญเกี่ยวกับพันธกิจของพระองค์ ช่วงเวลาสี่ปีหลังจากนี้แม้จะถือว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะประกาศเรื่องนี้อย่างเปิดเผย บรรดาผู้ที่ได้ยินก็ค่อยๆ บอกข่าวกับเพื่อนๆ ที่ตนไว้วางใจว่า คำสัญญาของพระบ๊อบบังเกิดขึ้นจริงแล้ว และ “ยุคของพระเจ้า” รุ่งอรุณแล้ว

ตามถ้อยคำของบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าที่ยอมรับว่าคุ้นเคยกับบันทึกต่างๆ ในเวลานั้นเป็นอย่างดี สภาพแวดล้อมที่แท้จริงของการสื่อสารกันเป็นส่วนตัวนี้ถูก “หุ้มด้วยความมิดชิดซึ่งนักประวัติศาสตร์ในอนาคตยากที่จะมองเห็นเข้าไปได้” (20) ลักษณะของการประกาศนี้อาจเป็นที่ซาบซึ้งได้จากวาระต่างๆ ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้ากล่าวถึงพันธกิจของพระองค์ในธรรมเนียมมากมายที่ทรงเปิดเผยในเวลาต่อมา :

เจตนาที่อยู่เบื้องหลังสรรพโลกคือการเปิดเผยยุคที่ประเสริฐและพิสุทธิที่สุดนี้ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ายุคของพระเจ้าในคัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์...เป็นยุคที่พระศาสดาทุกองค์ บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร และผู้วิสุทธิทั้งหลายปรารถนาจะได้เป็นพยาน (21)

...ยุคนี้คือยุคที่มนุษยชาติสามารถเห็นพระพักตร์ และได้ยินสุรเสียงของพระศาสดาตามพันธสัญญาเสียงร้องเรียกของพระเจ้าเปล่งออกมาแล้ว และแสงสว่างของพระพักตร์ของพระองค์รัศมีอยู่

บนมนุษย์ทั้งหลาย เป็นความถูกต้องที่ทุกคนจะลบร่องรอยของทุกถ้อยคำที่เหลวไหลออกไปจาก จารึกของหัวใจ และพิศศัญญาณแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ข้อพิสูจน์ของพันธกิจ ของพระองค์ และสัญลักษณ์แห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ ด้วยจิตใจที่เปิดและเป็นธรรม (22)

ตามที่เน้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในการอธิบายของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับธรรมสารของพระบ็อบ เจตนาเบื้องต้นของพระผู้เป็นเจ้าในการเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์คือ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง อุปลักษณ์ของมนุษยชาติ พัฒนาคุณสมบัติทางศีลธรรมและจิตวิญญาณที่แฝงอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ ให้แก่ผู้ที่ตอบสนอง :

คูกร ประชาชน จงให้สิ้นของเจ้างามด้วยวาจาสัตย์ และประดับวิญญาณของเจ้าด้วยอลงกรณ์แห่ง ความสุจริตใจ คูกร ประชาชน จงระวังอย่าคิดคดต่อผู้ใด จงเป็นผู้พิทักษ์ของพระผู้เป็นเจ้าในหมู่ผู้ ที่พระองค์สร้าง และตราสัญลักษณ์แห่งความเอื้อเฟื้อของพระองค์ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ... (23)

จงมีหัวใจที่สว่างและบริสุทธิ์ อย่าให้มัวหมองด้วยหนามแห่งความเกลียดชังหรือไม้หนามแห่งความ ประสงค์ร้าย พวกเจ้าอาศัยอยู่ในโลกเดียวกัน และถูกสร้างขึ้นมาโดยปฏิบัติการของพระประสงค์ เดียวกัน พระพรจงมีแก่ผู้ที่คลุกคลีกับมวลมนุษย์ด้วยดวงจิตแห่งความรักและความเมตตาเป็นที่สุด (24)

การชักจูงอย่างก้าวร้าวให้เปลี่ยนศาสนา ซึ่งเป็นลักษณะของความพยายามในยุคทั้งหลายในอดีตที่ จะสนับสนุนความมุ่งหมายของศาสนา ถูกประกาศว่าไม่คู่ควรกับยุคของพระผู้เป็นเจ้า แต่ละคนที่ยอมรับ การเปิดเผยพระธรรม มีข้อผูกพันที่จะแบ่งปันพระธรรมกับผู้ที่ยังไม่เชื่อที่กำลังแสวงหา แต่การตอบสนอง นั้นให้อยู่กับผู้ฟังอย่างสิ้นเชิง :

จงแสดงความอดกลั้น ความเอื้อเฟื้อเจือจานและความรักต่อกันและกัน หากคนใดในหมู่พวกเจ้าไม่ สามารถเข้าใจสัจธรรมใดหรือกำลังพยายามทำความเข้าใจ จงแสดงดวงจิตแห่งความเมตตาและ ไม่ตรีจิตอย่างยิ่งเมื่อสนทนากับเขา... (25)

หน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์ในยุคนี้คือการเข้าร่วมรับส่วนแบ่งของกรุณาคุณที่พระผู้เป็นเจ้าหลั่งมาให้ เขาอย่างเหลือล้น ดังนั้นขออย่าให้ผู้ใดถือว่าภษณะรองรับจะใหญ่หรือเล็ก... (26)

ด้วยเบื้องหลังของเหตุการณ์นองเลือดในเปอร์เซีย พระบาฮาอุลลาห์ไม่เพียงบอกสาวกทั้งหลายว่า “หากเจ้าถูกสังหารก็ยิ่งดีกว่าเป็นผู้สังหาร ” แต่ยังทรงเร่งเร้าพวกเขาให้แสดงเป็นตัวอย่างของการเชื่อฟัง

เจ้าหน้าที่พลเรือนด้วย : “ในทุกประเทศที่ประชาชนเหล่านี้อาศัยอยู่ พวกเขาต้องประพฤตินต่องัฐบาลของประเทศนั้นด้วยความจงรักภักดี ความสุจริตใจและวาจาสัตย์” (27)

สภาพแวดล้อมของการอำลาจากแบกแดดของพระบาทษาลูลาห์ ได้สาธิตให้เห็นอานุภาพของหลักธรรมเหล่านี้ที่น่าระทึกใจ ในเวลาไม่กี่ปีกลุ่มผู้ถูกเนรเทศจากต่างแดน ซึ่งการมาถึงของพวกเขาได้ปลุกความระแวงและความไม่ชอบของเหล่าเพื่อนบ้าน ได้กลับกลายเป็นที่นับถือและมีอิทธิพลที่สุดของประชากร พวกเขาเลี้ยงชีพโดยการทำธุรกิจอย่างเฟื่องฟู พวกเขาเป็นกลุ่มที่ได้รับการชื่นชมสำหรับความเอื้อเฟื้อและความซื่อตรงในการปฏิบัติตน คำกล่าวหาพวกเขาอย่างน่ากลัวว่าชอบความรุนแรงและบ้าคลั่งศาสนา ที่บรรดาเจ้าหน้าที่กงสุลเปอร์เซียและเหล่านักบวชแพร่กระจายกันอย่างขยันขันแข็ง ได้หมกตือทธิพลต่อจิตใจของสาธารณชน วันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ.1863 เมื่อพระองค์ทรงม้าออกจากแบกแดด ตามเสด็จโดยครอบครัว มิตรสหายและคนรับใช้ที่ได้รับเลือกให้ติดตามพระองค์ไปยังคอนสแตนติโนเปิล พระบาทษาลูลาห์กลายเป็นบุรุษผู้เป็นมิ่งขวัญที่ได้รับความนิยมอย่างยิ่ง ก่อนจะมีการกล่าวคำอำลาเป็นเวลาหลายวัน บุคคลสำคัญและมีชื่อเสียงทั้งหลายรวมทั้งเจ้าเมืองแบกแดดเอง ได้หลั่งไหลกันมาที่อุทยานที่พระองค์พำนักอาศัยชั่วคราว ซึ่งพวกเขาหลายคนเดินทางมาไกลเพื่อจะแสดงการวะ บรรดาผู้ที่เห็นเหตุการณ์ของการอำลานี้ ได้ใช้ถ้อยคำที่จับใจพรรณนาการชื่นชมสรรเสริญพระองค์ น้ำตาของผู้ดูแลเหตุการณ์หลายคน ความห่วงใยเอาใจใส่ของเจ้าหน้าที่ออกโตมานและเจ้าหน้าที่พลเรือน ที่จะทำให้เป็นเกียรติแก่พระองค์ผู้มาเยือนพวกเขา (28)

ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีเปลี่ยนแปลง

หลังจากการประกาศพันธกิจของพระองค์ในปี ค.ศ.1863 พระบาทษาลูลาห์ทรงเริ่มขยายความเนื้อหาที่แนะนำไว้ในคัมภีร์แห่งความมั่นใจ นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าและกระบวนการวิวัฒนาการ ซึ่งในกระบวนการนี้มนุษย์จะได้ใช้ศักยภาพทางศีลธรรมและจิตวิญญาณที่แฝงอยู่ในธรรมชาติของตน การอธิบายนี้เป็นใจกลางของธรรมลิจิตของพระองค์เป็นเวลาสามสิบปีของชีวิตที่เหลือของพระองค์ พระองค์ทรงยืนยันว่าสภาวะของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีทางรู้ได้ ถ้อยคำใดก็ตามที่มนุษย์คิดขึ้นมาอธิบายสภาวะของพระผู้เป็นเจ้า สัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์เท่านั้น และเป็นผลผลิตของความพยายามของมนุษย์ที่จะพรรณนาประสบการณ์ของมนุษย์ :

สิ่งที่มีมนุษย์ยืนยันเกี่ยวกับพระองค์ หรืออ้างพระองค์เป็นเหตุ หรือคำสรรเสริญที่มนุษย์สามารถใช้ สดุดีพระองค์ หาใช่ความรู้โรจน์ของพระองค์! หน้าที่ใดก็ตามที่พระองค์บัญญัติให้คนรับใช้

ทั้งหลายของพระองค์สรรเสริญราชศักดิ์และความรุ่งโรจน์ของพระองค์อย่างสุดกำลัง เป็นเพียงสัญลักษณ์แห่งกรุณาธิคุณของพระองค์ต่อพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการช่วยให้ขึ้นไปถึงสถานะที่ประทานให้แก่ชีวิตส่วนลึกที่สุดของพวกเขาเอง นั่นคือสถานะของการรู้จักตนเอง (29)

สำหรับทุกหัวใจที่สว่างและหยั่งเห็น เป็นที่ประจักษ์ว่าพระผู้เป็นเจ้าของ พระผู้เป็นสาระที่ไม่มีทางรู้ได้ พระผู้มีสภาวะเป็นเจ้าของ ทรงความสูงส่งยิ่งเหนือทุกคุณลักษณะของมนุษย์เช่น รูปร่าง การขึ้นการลง การออกมารถอยกลับ ความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เกินกว่าลึ้นของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ได้เพียงพอ หรือหัวใจของมนุษย์จะเข้าใจความลึกกลับที่หยั่งไม่ถึงของพระองค์ พระองค์ทรงซ่อนเร้นอยู่ในอนันตกาลบรมโบราณของสาระของพระองค์ และจะคงอยู่ในสภาวะที่ซ่อนเร้นจากสายตาของมนุษย์ชั่ววันรันคร... (30)

สิ่งที่มนุษย์ชาติประสบในการหันเข้าหาพระผู้สร้างทุกสรรพสิ่งคือ คุณลักษณะหรือคุณสมบัติทั้งหลายที่สัมพันธ์กับการหวนคืนมาของการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของ :

ดังนี้ประคองไปสู่ความรู้เกี่ยวกับพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนยุคสมัยจึงถูกปิดต่อทุกชีวิต พระผู้เป็นบ่อเกิดแห่งกรุณาธิคุณอันไม่รู้ลึ้น... ทรงบันดาลลึ้นที่เร่องรองและวิสุทธิทั้งหลายให้ปรากฏออกมาจากอาณาจักรของวิญญาณ ในรูปของวรกายอันประเสริฐ และแสดงให้เห็นชัดต่อมวลมนุษย์ เพื่อว่ามณีเหล่านี้จะถ่ายทอดความลึกกลับของพระผู้ไม่มีเปลี่ยนแปลงให้แก่โลก และกล่าวถึงความลึกซึ่งของสาระอันไม่รู้ลึ้นของพระองค์... (31)

พระผู้เป็นกระจกที่วิสุทธิเหล่านี้... ล้วนเป็นผู้เทศนาบนพิภพของพระผู้เป็นสุริยะ สาระและจุดประสงค์สุดท้ายของจักรวาล และได้รับความรู้ อานุภาพและอธิปไตยจากพระองค์ ความงามของพระพักตร์ของพระผู้เป็นกระจกเหล่านี้เป็นเพียงการสะท้อนฉายาของพระองค์ และการเปิดเผยองค์ของพระผู้เป็นกระจกเหล่านี้คือสัญลักษณ์แห่งความรุ่งโรจน์อมรของพระองค์... (32)

การเปิดเผยพระธรรมทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของไม่แตกต่างกันในสาระสำคัญ แม้ว่าการสนองความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุค เรียกให้มีการตอบสนองเป็นพิเศษเฉพาะจากการเปิดเผยพระธรรมแต่ละครั้ง :

คุณลักษณะเหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้าของ มิได้ประทานให้แก่พระศาสดาบางองค์เท่านั้น ไม่เลย พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าของ ธรรมทูตที่วิสุทธิ เป็นที่โปรดปรานและได้รับการเลือกสรรทุกองค์โดยไม่มียกเว้น ล้วนเป็นผู้แสดงนามของพระผู้เป็นเจ้าของ เป็นรูปธรรมของคุณลักษณะของพระองค์ พระ

ศาสดาทั้งหลายแตกต่างกันก็เพียงความเข้มของการเปิดเผยพระธรรมและอานุภาพของแสงธรรม...

(33)

นักศึกษาศาสนาถูกเตือนให้ระวังมิให้ความเชื่อดันทุรังทางศาสนศาสตร์หรือมโนคติเดิม มาพาให้ตนจำแนกพระศาสดาทั้งหลายที่พระผู้เป็นเจ้าใช้เป็นช่องทางผ่านแสงธรรมของพระองค์ :

ดูกร บรรดาผู้ที่เชื่อในเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า จงระวังอย่าถูกชักจูงให้สร้างความแตกต่างระหว่างพระศาสดาองค์ใดของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า หรือจำแนกสัญลักษณ์ที่มาพร้อมกันและประกาศการเปิดเผยองค์ของพระศาสดาทั้งหลาย แท้จริงแล้วนี่คือความหมายที่แท้จริงของเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า หากเจ้าเป็นพวกที่เข้าใจและเชื่อศัจธรรมนี้ ยิ่งไปกว่านั้นจงวางใจได้ว่า ผลงานและการกระทำของพระศาสดาแต่ละองค์ของพระผู้เป็นเจ้า ไม่เพียงเท่านั้น อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับพระศาสดาเหล่านี้ และที่พระศาสดาจะแสดงให้ปรากฏในอนาคต ล้วนถูกลิขิตไว้โดยพระผู้เป็นเจ้า และคือการสะท้อนของพระประสงค์และเจตนาของพระองค์... (34)

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเปรียบเทียบการหวนกลับมาของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์เป็นการหวนกลับมาของฤดูใบไม้ผลิ ธรรมทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เป็นเพียงครูเท่านั้น แม้ว่านี่จะเป็นหนึ่งในหน้าที่เบื้องต้น แต่พลังวณะของพระศาสดาพร้อมกับตัวอย่างชีวิตของพระองค์ มีความสามารถที่จะเข้าถึงแรงจูงใจของมนุษย์ และชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นมูลฐานที่ยั่งยืน อิทธิพลของพระศาสดาทั้งหลายเปิดอาณาจักรใหม่ของความเข้าใจและความสำเร็จ :

เนื่องด้วยไม่มีการสื่อสารโดยตรงที่สามารถเชื่อมต่อพระผู้เป็นเจ้ากับสรรพโลกที่พระองค์สร้าง และไม่มี ความคล้ายคลึงดำรงอยู่ได้ระหว่างสิ่งที่ไม่จริงและพระผู้ทรงความนิรันดร์ ระหว่างสิ่งที่ผันแปรและพระผู้ทรงความเที่ยงแท้ พระองค์ทรงบัญญัติว่า ในทุกยุคและยุคศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์และไม่ประอะเปื้อนจะถูกแสดงให้เห็นชัดในอาณาจักรของโลกและสวรรค์... ด้วยมีแสงสว่างคอยนำทางให้อย่างไม่ผิดพลาด และได้รับการประสาทด้วยอหิปไตยสูงสุด ธรรมทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าได้รับมอบหมายให้ใช้แรงบันดาลใจของวณะของตน การหลั่งไหลของกรุณาธิคุณที่ไม่มีผิดพลาด และสายลมวิสุทธิแห่งการเปิดเผยพระธรรม เพื่อชำระทุกหัวใจที่ปรารถนาและทุกดวงวิญญาณที่เปิดรับ ให้ปลอดจากขี้โลหะและฐลีแห่งความพะวงและข้อจำกัดทั้งหลายทางโลก เมื่อนั้นและเพียงเมื่อนั้น สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากไว้ที่แฝงอยู่ในสภาวะของมนุษย์ จะปรากฏออกมา...และปีกแห่งความรู้โรจน์ของตนบนยอดสุดของหัวใจของมนุษย์ (35)

หากไม่มีการเปิดเผยพระธรรมจากภพของพระผู้เป็นเจ้า ธรรมชาติของมนุษย์จะยังคงเป็นนักโทษของสัญชาตญาณ สิ่งที่ต้นสนนิษฐานโดยไม่รู้ตัวและแบบแผนความประพฤติที่ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรม :

หลังจากที่ทรงสร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างที่อาศัยและเคลื่อนไหวอยู่ในโลก พระผู้เป็นเจ้า...ทรงเลือกที่จะประสาทมนุษย์ด้วยความเป็นเอกและความสามารถพิเศษที่จะรู้จักและรักพระองค์ ซึ่งเป็นความสามารถที่จำเป็นต้องถือว่าเป็นพลังสร้างและปฐมเจตนาที่อยู่เบื้องหลังสรรพโลก...พระองค์ทรงสอดส่องของพระนามหนึ่งของพระองค์ให้แก่สถานะของแต่ละสิ่ง และทำให้สิ่งนั้นเป็นผู้รับความรุ่งโรจน์ของคุณลักษณะหนึ่งของพระองค์ อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงรวมแสงของพระนามและคุณลักษณะทั้งหมดของพระองค์มาที่มนุษย์ และทำให้มนุษย์เป็นกระจกสะท้อนตัวตนของพระองค์เอง ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งปวง มนุษย์เพียงผู้เดียวถูกเลือกสำหรับความโปรดปรานที่ยิ่งใหญ่และพระพรที่ยั่งยืน

อย่างไรก็ตามพลังงานเหล่านี้ที่...พระผู้เป็นเจ้าบ่อเกิดแห่งการนำทางจากสวรรค์ ได้ประสาทให้แก่สถานะที่แท้จริงของมนุษย์ แฝงอยู่ในตัวมนุษย์ราวกับเปลวไฟที่ซ่อนเร้นอยู่ในเทียน และรังสีที่เป็นศักยภาพอยู่ในตะเกียง รัศมีของพลังงานเหล่านี้อาจถูกบดบังโดยกิเลสทางโลก ดังเช่นแสงอาทิตย์ถูกปกปิดอยู่ภายใต้รัฐลีและซีโลหะบนกระจก เทียนหรือตะเกียงไม่สามารถติดไฟขึ้นมาได้ด้วยความพยายามของตนเอง โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ และไม่มีทางเป็นไปได้ที่กระจกจะจัดซีโลหะออกไปจากตนเอง เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า จนกว่าไฟจะถูกจุด ตะเกียงจะไม่ติดไฟ และนอกเสียจากว่าซีโลหะจะถูกขับออกไปจากผิวกระจก กระจกจะไม่มีทางแสดงภาพของดวงอาทิตย์ หรือสะท้อนแสงสว่างและความรุ่งโรจน์ของดวงอาทิตย์ (36)

พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่าเวลามาถึงแล้ว คือเวลาที่มนุษยชาติมีทั้งความสามารถและโอกาสที่จะเห็นภาพทั้งหมดของพัฒนาการทางจิตวิญญาณของตนเองเป็นกระบวนการเดียวกัน : “ยุคนี้หาที่เปรียบไม่ได้ เพราะยุคนี้เป็นเสมือนดวงตาสำหรับมองดูยุคและศตวรรษทั้งหลายในอดีต และปีที่ที่ส่องแสงมาด้วยความมืดของกาลเวลา” (37) ในมุมมองนี้ สาวกของความเชื่อทางศาสนาที่แตกต่างกัน ต้องพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่พระองค์เรียกว่า “ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีเปลี่ยนแปลง” (38) และแยกแยะแรงขับทางจิตวิญญาณที่เป็นหลักออกจากกฎและแนวความคิดต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งถูกเปิดเผยไว้เพื่อสนองความต้องการของสังคมมนุษย์ที่มีวิวัฒนาการอยู่ตลอด :

พระศาสดาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าควรได้รับการพิจารณาว่าเป็นแพทย์ ซึ่งงานของแพทย์เหล่านี้คือการทำนุบำรุงความผาสุกของโลกและประชาชน เพื่อว่าโดยพลังแห่งความเป็นอันหนึ่งเดียวกัน

พระศาสดาจะได้รักษาความเจ็บป่วยของมนุษยชาติที่แตกแยกกัน... ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจว่า หากการรักษาที่แพทย์ในยุคนี้สั่งการไว้ไม่ควรเป็นการรักษาเดียวกันที่แพทย์เมื่อก่อนสั่งการไว้ การรักษาจะเหมือนกันได้อย่างไรในเมื่อความเจ็บป่วยที่ทรมาณผู้ป่วย จำเป็นต้องอาศัยการเยียวยาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแต่ละระยะของโรค? ทำนองเดียวกัน ทุกครั้งที่พระศาสดาทิ้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าส่องสว่าง โลกด้วยรัศมีอำไพของดวงตะวันแห่งความรู้ของพระองค์ พระศาสดาทรงเรียกประชาชนทั้งหลายของโลกให้มารับแสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้าเสมอ โดยวิธีที่เหมาะสมที่สุดกับความต้องการของยุคที่พระองค์มาปรากฏ... (39)

ไม่ใช่ทุ่มเทเพียงหัวใจเท่านั้นให้แก่กระบวนการค้นพบนี้ แต่ต้องทุ่มเทสติปัญญาด้วย พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงยืนยันว่า เหตุผลคือพรสวรรค์อันยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่ดวงวิญญาณ คือ “สัญลักษณ์ของการเปิดเผยองค์ของ...พระผู้เป็นนายสูงสุดของทุกคน” (40) ต่อเมื่อหลุดพ้นจากความเชื่อดันทุรังที่รับเป็นมรดกมาเท่านั้น ไม่ว่าจะเชื่อทางศาสนาหรือวัตถุนิยม สติปัญญาจึงจะทำการสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างพระวาระของพระผู้เป็นเจ้าและประสบการณ์ของมนุษยชาติได้อย่างเป็นอิสระ ในการค้นหาดังกล่าว อุปสรรคใหญ่อันหนึ่งคืออคติ : “จงเตือน...ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว ไม่ให้มองคำพูดและข้อเขียนของมนุษย์ด้วยดวงตาที่คอยจ้องจับผิด แต่ขอให้พวกเขาพิจารณาคำพูดและข้อเขียนดังกล่าวด้วยดวงจิตแห่งความใจกว้าง ความเห็นใจและความรัก” (41)

พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า

สิ่งที่เหมือนกันสำหรับทุกคนที่อุทิศตนต่อระบบศาสนาใดศาสนาหนึ่งของโลกคือ ความเชื่อมั่นว่า วิญญาณติดต่อกับภพของพระผู้เป็นเจ้าได้โดยผ่านทาง การเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ และสัมพันธ์ภาพนี้เองที่ให้ความหมายที่แท้จริงแก่ชีวิต บางวรรคที่สำคัญที่สุดในธรรมเนียมของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชก็คือวรรคที่อธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับธรรมชาติและบทบาทของบรรดาผู้ที่เป็นช่องทางผ่านของการเปิดเผยพระธรรมนี้ นั่นคือธรรมทูตหรือ “พระศาสดาทิ้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า” อุปมาที่พบบ่อยในวรรคเหล่านี้คืออุปมาเกี่ยวกับดวงอาทิตย์ แม้ดวงอาทิตย์จะมีลักษณะบางอย่างเหมือนกับดวงดาวอื่นในระบบสุริยจักรวาล แต่ก็ต่างจากดวงดาวอื่นที่ว่า ดวงอาทิตย์ในตัวเองเป็นแหล่งกำเนิดแสงของระบบ ดาวนพเคราะห์และดวงจันทร์สะท้อนแสง ขณะที่ดวงอาทิตย์ฉายแสง ซึ่งแสงนั้นเป็นคุณลักษณะที่แยกไม่ได้จากธรรมชาติของดวงอาทิตย์ ระบบสุริยจักรวาลโคจรรอบจุดศูนย์กลางนี้ แต่ละดวงดาวได้รับอิทธิพลไม่เพียงจาก

องค์ประกอบของระบบสุริยจักรวาลเท่านั้น แต่จากความสัมพันธ์ของดวงดาวนั้นกับแหล่งกำเนิดแสงของระบบสุริยจักรวาลด้วย

ท่านองเดียวกันพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ยืนยันว่า อุดมภาพของความเป็นมนุษย์ที่พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้ามีเหมือนกันนั้น ต่างจากมนุษย์คนอื่นในลักษณะที่เหมาะสมสำหรับการเป็นช่องทางผ่านหรือพาหนะสำหรับการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้า ตัวอย่างเช่น คำกล่าวทั้งหลายเกี่ยวกับสองสถานะนี้ที่ดูเหมือนขัดแย้งกันที่พาดพิงถึงพระเยซู (43) ได้เป็นส่วนหนึ่งของบ่อเกิดมากมายของความสับสนและการพิพาททางศาสนาตลอดประวัติศาสตร์ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า :

สิ่งใดก็ตามที่อยู่ในสวรรค์และสิ่งใดก็ตามที่อยู่บนโลก คือหลักฐานโดยตรงของการเปิดเผยคุณลักษณะและพระนามทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าในสิ่งนั้น...ระดับสูงสุดของการเปิดเผยนี้อยู่ในมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงผู้เดียวในบรรดาทุกสรรพสิ่ง...ที่ถูกเลือกสำหรับความรุ่งโรจน์ของความเป็นเอกดังกล่าว เพราะในมนุษย์มีศักยภาพของคุณลักษณะและพระนามทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า ในระดับที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดเหนือกว่า...และในบรรดามนุษย์ทั้งหมด ผู้ที่มีความสามารถสูงสุด ประสบความสำเร็จมากที่สุด และล้ำเลิศที่สุด คือพระศาสดาทั้งหลายผู้แสดงดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมให้ปรากฏ ไม่เพียงเท่านั้น ทุกคนนอกจากพระศาสดาเหล่านี้ ดำรงชีวิตโดยปฏิบัติการของพระประสงค์ของพระองค์ เคลื่อนไหวและมีชีวิตโดยการหลังกรุณาธิคุณของพระองค์ (44)

ตลอดประวัติศาสตร์ ความเชื่อมั่นของศาสนิกชนว่าผู้ก่อตั้งศาสนาของตนมีสถานะพิเศษ ได้กระตุ้นให้มีการนึกคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับสถานะของพระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตามการนึกคิดดังกล่าวมีอุปสรรคอย่างยิ่งเพราะความยุ่งยากในการตีความและการไขอุปมาต่างๆ ในคัมภีร์ทั้งหลายในอดีต ความพยายามทำความเข้าใจเห็นให้เป็นการเชื่อค้นหุ้รัง ได้เป็นพลังสร้างความแตกแยกเสียมากกว่าพลังสามัคคีในประวัติศาสตร์ ที่จริงแล้วทุกๆ ที่มีการทุ่มเทพลังงานมากมายให้กับศาสนา หรืออาจเป็นเพราะสิ่งนี้เอง ที่ปัจจุบันมีความขัดแย้งกันอย่างมากในหมู่ชาวมุสลิมเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของพระโมฮัมหมัด ในหมู่คริสเตียนเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของพระเยซู ในหมู่ชาวพุทธเกี่ยวกับผู้ก่อตั้งศาสนาของตน ดังที่เห็นได้ยิ่งกว่าชัด ข้อถกเถียงที่เกิดจากความขัดแย้งเหล่านี้และความขัดแย้งอื่นๆ เกี่ยวกับความเชื่อในศาสนาเดียวกัน อย่างน้อยที่สุดก็พิสูจน์แล้วว่า รุนแรงพอกันกับข้อถกเถียงเกี่ยวกับความเชื่อที่ต่างกันระหว่างศาสนา

ดังนั้นที่สำคัญเป็นพิเศษสำหรับการทำความเข้าใจคำสอนของพระบาฮาอูลลาห์เกี่ยวกับเอกภาพของศาสนา คือ คำแถลงของพระองค์เกี่ยวกับสถานะของธรรมทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จตามกันมา และหน้าที่ต่างๆ ที่ธรรมทูตเหล่านั้นปฏิบัติในประวัติศาสตร์ธรรมะของมนุษยชาติ :

พระศาสดาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าแต่ละองค์มีสองสถานะ หนึ่งคือสถานะแห่งนามธรรมและเอกภาพที่แท้ ในแง่นี้หากเจ้าเรียกพระศาสดาทั้งหมดด้วยนามเดียวกัน และถือว่าทุกพระองค์มีคุณลักษณะเดียวกัน เจ้ามิได้หลงไปจากสัจธรรม...

อีกสถานะหนึ่งคือสถานะแห่งความแตกต่าง และเกี่ยวพันกับสรรพโลกและข้อจำกัดทางโลก ในแง่นี้พระศาสดาแต่ละองค์ของพระผู้เป็นเจ้ามีอัตภาพต่างกัน มีพันธกิจที่บัญญัติไว้ตายตัว มีการเปิดเผยพระธรรมที่ลิขิตไว้ล่วงหน้า และมีข้อจำกัดที่ระบุไว้เป็นการเฉพาะ พระศาสดาแต่ละองค์เป็นที่รู้จักด้วยพระนามต่างกัน ถูกพรรณนาด้วยคุณลักษณะเฉพาะต่างกัน และทรงบรรลุพันธกิจหนึ่งที่ตายตัว...

เมื่อพิจารณาคุณสถานะที่สองของพระศาสดา... พระศาสดาทั้งหลายแสดงความเป็นทาสอย่างสิ้นเชิง ขัดสนจนหมดสิ้นและถ่อมตัวโดยสมบูรณ์ ดังที่พระองค์ทรงกล่าวว่า : “เราคือคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า เราเป็นเพียงมนุษย์เหมือนเจ้า”...

หากพระศาสดาผู้ครอบคลุมทุกสรรพสิ่งองค์ใดของพระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า : “เราคือพระผู้เป็นเจ้า” แท้จริงแล้วพระองค์ทรงกล่าวสัจธรรมอย่างไร้ข้อกังขา เพราะ... โดยการเปิดเผยองค์ คุณลักษณะ และพระนามของพระศาสดาทั้งหลาย การเปิดเผยองค์ พระนามและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นที่เห็นชัดในโลก...และหากพระศาสดาองค์ใดเอ่ยวาตะว่า “เราคือธรรมทูตของพระผู้เป็นเจ้า” พระองค์ทรงกล่าวสัจธรรมที่ไร้ข้อกังขาเช่นกัน...เมื่อพิจารณาดูในแง่นี้ พระศาสดาทั้งหลายล้วนเป็นธรรมทูตของกษัตริย์ในอุดมคติ ซึ่งเป็นสาระที่ไม่มีเปลี่ยนแปลง...และหากพระศาสดาทั้งหลายกล่าวว่า “เราคือคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า” นี่ก็คือความจริงที่เห็นชัดและโต้แย้งไม่ได้เช่นกัน เพราะพระศาสดาทั้งหลายถูกแสดงให้เห็นชัดในสถานะของความเป็นทาสอย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นความเป็นทาสที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถบรรลุถึง... (45)

ดังนั้นอะไรก็ตามที่เป็นวาตะของพระศาสดา ไม่ว่าจะเกี่ยวพันกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ความเป็นนาย ความเป็นพระศาสดา ความเป็นธรรมทูต ความเป็นศาสนิกบาล ความเป็นอัครสาวก หรือความเป็นทาส ล้วนเป็นความจริงโดยปราศจากข้อสงสัย ดังนั้นคำพูดเหล่านี้...ต้องนำมา

พิจารณาด้วยความตั้งใจ เพื่อว่าวาทะที่แตกต่างกันของพระศาสดาทั้งหลายของพระผู้ที่ไม่เห็น
และอรุโณทัยแห่งความวิสุทธิ จะไม่ทำให้วิญญานวิตกและจิตใจงอนอีกต่อไป (46)

อารยธรรมที่ก้าวหน้าอย่างไม่มีสิ้นสุด

ที่เป็นนัยอยู่ในย่อหน้าเหล่านี้คือ มุมมองที่แสดงถึงลักษณะที่ทำให้ทลายที่สุดของการอธิบายของ
พระบาฮาอูลลาห์เกี่ยวกับหน้าที่ของพระศาสดาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงกล่าวว่า การเปิดเผย
พระธรรมสวรรค์คืออานุภาพขับเคลื่อนอารยธรรม เมื่อมีการเปิดเผยพระธรรม อิทธิพลของพระธรรมที่
ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจิตใจและวิญญานของบรรดาผู้ที่ตอบสนองพระธรรมนั้น จะส่งผลเช่นเดียวกัน
ในสังคมใหม่ที่ก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ตามประสบการณ์ของผู้ที่ตอบสนอง ศูนย์กลางใหม่ของความจงรักภักดี
ปรากฏขึ้น ซึ่งจะสามารถคลประชาชนจากวัฒนธรรมหลากหลายมากที่สุดให้หันมาทุ่มเทใจ คนตรีและ
ศิลปะจับสัญลักษณ์ใหม่ที่ถ่ายทอดแรงบันดาลใจที่อุดมและสมบูรณ์กว่ากันมาก การนิยามแนวความคิดใหม่
อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ทำให้เป็นไปได้ที่จะประดิษฐ์ประมวลกฎหมายแพ่งและกฎการ
ปฏิบัติตนขึ้นมาใหม่ สถาบันใหม่ๆ ถูกคิดขึ้นมาเพื่อให้แรงขับเคลื่อนของความรับผิดชอบทางศีลธรรมที่ถูกละเลย
หรือไม่รู้มาก่อนได้แสดงออก : “พระองค์อยู่ในโลก และโลกถูกสร้าง โดยพระองค์...” (47) เมื่อวัฒนธรรม
ใหม่มีวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นอารยธรรม อารยธรรมนั้นคู่ความสำเร็จและการหยั่งเห็นของยุคต่างๆ ใน
อดีตเข้ามาไว้ในแบบแผนใหม่ๆ ลักษณะต่างๆ ของวัฒนธรรมทั้งหลายในอดีตที่ผนวกเข้ามาไม่ได้จะฝ่อไป
หรือยังเป็นที่ยึดถือกันประปราย พระวาระของพระผู้เป็นเจ้าสร้างศกยภาพใหม่ๆ ภายในจิตสำนึกของบุคคล
และสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์

ทุกวาระที่ออกมาจากปากของพระผู้เป็นเจ้า ได้รับการประสาทด้วยอานุภาพที่สามารถซึมซาบชีวิต
ใหม่เข้าไปในทุกร่างกายของมนุษย์...ผลงานที่อัศจรรย์ที่ทั้งปวงที่เจ้าเห็นในโลกนี้ ถูกแสดงให้ปรากฏ
โดยปฏิบัติการของพระประสงค์ที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งที่สุด เจตนาที่อัศจรรย์และแน่วแน่ของพระองค์
...ทันใดที่วาระอำไพนี้ถูกเอ่ยออกมา พลังงานที่ให้ชีวิตชีวาของวาระนี้ที่ขับเคลื่อนอยู่ในทุกสรรพ
สิ่ง ให้กำเนิดวิธีและเครื่องมือต่างๆ ที่สามารถรังสรรค์ศิลปะทั้งหลายให้สมบูรณ์...แท้จริงแล้วในวัน
ข้างหน้า เจ้าจะได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เจ้าไม่เคยได้ยินมาก่อน...ทุกอักษรที่ออกมาจากปากของพระผู้เป็น
เจ้าคืออักษรเมื่ออย่างแท้จริง และทุกวาระที่เอ่ยโดยพระผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งการเปิดเผยพระธรรม
สวรรค์อันไม่รู้สิ้น คือวาระแม่... (48)

พระบ็อบทรงยืนยันว่า ลำดับของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์เป็น “กระบวนการที่ไม่มีจุดเริ่มต้น และจะไม่มีจุดจบ” (49) แม้ว่าพันธกิจของพระศาสดาแต่ละพระองค์ถูกจำกัดด้วยเวลาและหน้าที่ ต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของการคลี่พระประสงค์และอนุภาพของพระผู้เป็นเจ้าออกมาอย่างก้าวหน้าและต่อเนื่อง :

จงใช้ดวงตาของจิตตรองดูทุก โഴ้ของการเปิดเผยพระธรรมตามกันมาเป็นลำดับ ซึ่งได้เชื่อมการเปิดเผยองค์ของอัครและเปิดเผยองค์ของพระบ็อบ เราให้การยืนยันต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่า พระศาสดาเหล่านี้แต่ละองค์ถูกส่งลงมาโดยปฏิบัติการของพระประสงค์และเจตนาของพระผู้เป็นเจ้า แต่ละพระองค์เป็นผู้นำธรรมสารที่เฉพาะเจาะจง แต่ละองค์ได้รับมอบคัมภีร์หนึ่งซึ่งเปิดเผยจากสวรรค์...ระดับของการเปิดเผยพระธรรมของพระศาสดาแต่ละองค์ถูกกำหนดไว้ตายตัวล่วงหน้า... (50)

ในที่สุดอารยธรรมที่มีวิวัฒนาการอยู่ตลอดก็ใช้พลังธรรมจนหมดสิ้น และกระบวนการแตกสลายก็เริ่มต้นขึ้นเช่นเดียวกับโลกสังขาร โดยการหันมาใช้อุปมาที่มีให้เห็นในธรรมชาติอีกครั้ง พระบาฮาอุลลาห์ทรงเปรียบเทียบยุคหนึ่งในพัฒนาการของอารยธรรมนี้เป็นการเริ่มต้นของฤดูหนาว พลังศีลธรรมเสื่อมถอย เช่นเดียวกับสายใยทางสังคม สิ่งทำทลายที่เคยเอาชนะได้ในยุคก่อน หรือสามารถเปลี่ยนเป็นโอกาสสำหรับการสำรวจและความสำเร็จ กลับกลายเป็นอุปสรรคขวางกั้นที่แก้ไม่ตก ศาสนาหลุดไปจากชีวิตความเป็นจริง และการทดลองกลับยิ่งขาดความปะติดปะต่อ ทำให้สังคมแตกแยกหนักขึ้น ความไม่แน่ใจยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความหมายและคุณค่าของชีวิตก่อให้เกิดความกังวลและความสับสน พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวถึงสภาพเช่นนี้ในยุคของเราว่า :

เราเห็นได้ไม่ยากว่า มนุษยชาติทั้งหมดถูกห้อมล้อมด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัสสุดคณานับอย่างไร เราเห็นมนุษยชาติระโหยอยู่บนเตียงแห่งความเจ็บป่วย เจ็บปวดและหมดศรัทธา บรรดาผู้ที่มัวเมาด้วยความหลงตัว ได้เข้ามาขวางกั้นระหว่างมนุษยชาติกับแพทย์สวรรค์ผู้ไม่มีผิดพลาด จงเป็นพยานว่าพวกเขาพามวลมนุษย์รวมทั้งตัวเองเข้ามาติดร่างแหแห่งกลวิธีของตนอย่างไร พวกเขาไม่สามารถค้นพบสาเหตุของโรคของตน และไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเยียวยา พวกเขาเห็นคนชื่อตรงเป็นคนคด เห็นมิตรเป็นศัตรู (51)

เมื่อแต่ละแรงขับจากพระผู้เป็นเจ้าบรรลุผลแล้ว กระบวนการนั้นหวนกลับมาอีก พระศาสดาองค์ใหม่ของพระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏพร้อมกับแรงบันดาลใจจากพระผู้เป็นเจ้าที่บริบูรณ์กว่า สำหรับระยะต่อไปในการปลุกมนุษยชาติและสร้างอารยชน :

จงพิจารณาชั่วโงงที่บรมศาสดาของพระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์ ก่อนที่ชั่วโงงนั้นจะมาถึง พระผู้ทรงดำรงอยู่มาแต่บรมโบราณ ผู้ซึ่งยังไม่เป็นที่ทราบสำหรับมนุษย์และยังไม่ได้เอ่ยพระวาทะของพระเจ้า ทรงเป็นพระผู้ทรงรอบรู้ด้วยพระองค์เองในโลกที่ปราศจากมนุษย์ที่รู้จักพระองค์ ที่จริงแล้วพระองค์คือพระผู้สร้างที่ไม่ได้สร้างสิ่งใด...แท้จริงแล้วนี่คือยุคที่ได้รับการลิขิตไว้ว่า : “ในยุคนี้อาณาจักรสวรรค์เป็นของใคร?” และไม่มีผู้ใดพร้อมที่จะตอบ! (52)

จนกว่าส่วนหนึ่งของมนุษยชาติจะเริ่มตอบสนองต่อการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ และแบบแผนใหม่ของจิตวิญญาณและสังคมเริ่มก่อร่าง ประชาชนจะยังคงดำรงชีวิตทางศีลธรรมและจิตวิญญาณอยู่ได้ด้วยพรสวรรค์หยดสุดท้ายที่พระเจ้าประทานมาก่อนหน้านั้น งานประจำของสังคมอาจถูกละเลยหรือปฏิบัติ กฎหมายอาจเป็นที่เชื่อฟังหรือเย้ย การทดลองทางสังคมและการเมืองอาจบันดลโทสะหรือล้มเหลว แต่รากแห่งความศรัทธาซึ่งหากขาดไปไม่มีสังคมใดยืนอยู่ได้ ได้หมดแรงแล้ว เมื่อถึง “สิ้นสุดของยุค” เมื่อถึง “อวสานของโลก” ผู้ที่ตั้งจิตอยู่ในธรรมเริ่มต้นหันไปหาแหล่งกำเนิดพลังสร้างสรรค์อีกครั้ง ไม่ว่าจะกระบวนการณ์จะงุ่มง่ามหรือน่าวิตกเพียงไร ไม่ว่าจะทางเลือกต่างๆ ที่นำมาพิจารณาจะไม่สง่าหรืออัปโชคเพียงไร การแสวงหาดังกล่าวเป็นการตอบสนองตามสัญชาตญาณต่อความตระหนักว่า ความคิดเกี่ยวกับแบบแผนชีวิตของมนุษยชาติเกิดรอยแยกขนาดใหญ่แล้ว (53) พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า อิทธิพลของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่แผ่ไปทุกแห่งหน และมีได้ถูกจำกัดอยู่ที่ชีวิตและคำสอนของพระศาสดาของพระเจ้า เป็นเจ้า ผู้เป็นศูนย์กลางของการเปิดเผยพระธรรม แม้ว่าจะไม่เป็นที่เข้าใจ อิทธิพลเหล่านี้แทรกซึมเข้าไปในกิจการทั้งหลายของมนุษย์มากยิ่งขึ้น ซึ่งเปิดเผยให้เห็นความขัดกันในสมมุติฐานที่นิยมกันและความขัดกันในสังคม เป็นการกระตุ้นให้แสวงหาความเข้าใจ

พระบาฮาอุลลาห์ทรงประกาศว่า การเสด็จตามกันมาเป็นลำดับของพระศาสดาทั้งหลาย เป็นมิตีของการดำรงอยู่ที่แยกออกไม่ได้ และจะคงเป็นเช่นนี้ต่อไปตลอดชีวิตของโลก : “พระเจ้าเป็นเจ้าได้ส่งธรรมทูตทั้งหลายของพระองค์มารับช่วงต่อจากพระโมเสสและพระเยซู และพระองค์จะทำเช่นนี้ต่อไปตราบนาน ‘อวสานที่ไม่มีจุดจบ’...” (54)

ยุคของพระเจ้า

อะไรที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงถือว่าเป็นเป้าหมายของวิวัฒนาการของจิตสำนึกของมนุษย์? ในมุมมองของนิรันดรกาล จุดประสงค์ของวิวัฒนาการนี้คือ พระเจ้าควรเห็นการสะท้อนความสมบูรณ์ของพระองค์ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ในกระจกแห่งสรรพโลกของพระองค์ และตามวาทะของพระบาฮาอุลลาห์ :

...มนุษย์ทุกคนจะให้การยืนยันในตนเอง โดยตนเอง ในสถานะของพระศาสดาของพระผู้เป็นนาย ของตนว่า แท้จริงแล้วไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ และดังนั้นมนุษย์ทุกคนจะขึ้น ไปถึง สภาวะสูงสุด จนกระทั่งไม่มีใครครองคู่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่เขาจะเห็นพระผู้เป็นเจ้าภายใน (55)

ภายในบริบทของประวัติศาสตร์อารยธรรม วัตถุประสงค์ของการเสด็จตามกันมาเป็นลำดับของพระ ศาสดาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าคือ การเตรียมจิตสำนึกของมนุษย์สำหรับการประสานสามัคคี มนุษยชาติให้เป็นเสมือนสายพันธุ์เดียวกัน ที่จริงแล้วให้เป็นเสมือนสิ่งมีชีวิตเดียวกันที่สามารถรับผิดชอบ อนาคตร่วมกันของตน พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า : “พระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงปราณีทรง ประารถนาในหัวใจที่จะได้เห็นมวลมนุษยชาติเป็นเสมือนวิญญาณและร่างกายเดียวกัน” (56) จนกว่า มนุษยชาติจะยอมรับความเป็นอันหนึ่งเดียวกันของตนประดุจเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวกัน มนุษยชาติจะไม่สามารถ รับมือกับสิ่งที่ทำลายทั้งหลายในปัจจุบัน ไหนเลยสิ่งที่ทำลายทั้งหลายในอนาคตดังที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยัน กรานว่า : “ความผาสุกของมนุษยชาติ สันติภาพและความปลอดภัย จะไม่สามารถบรรลุได้นอกจากว่า ความสามัคคีจะได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคง” (57) สังคมที่ประสานกันระดับโลกเท่านั้นที่จะสามารถให้ ความรู้สึกอุ่นใจแก่บุตรหลาน ดังที่แสดงนัยไว้ในบทอธิษฐานหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ถึงพระผู้เป็นเจ้า : “หน้าที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงบัญญัติให้คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ยกย่องราชศักดิ์และความรุ่งโรจน์ ของพระองค์สุดกำลัง เป็นเพียงสัญลักษณ์แห่งกรุณาธิคุณของพระองค์ต่อพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถ ขึ้นไปถึงสถานะที่ประทานไว้ให้แก่ชีวิตส่วนลึกที่สุดของพวกเขา ซึ่งเป็นสถานะแห่งการรู้จักตนเอง” (58) แม้ดูจะตรงกันข้ามกับสิ่งที่ควรเป็น มนุษยชาติจะสามารถบ่มเพาะความหลากหลายและความเป็นปัจเจก บุคคลของตนได้ก็โดยการบรรลุเอกภาพที่แท้จริงเท่านั้น นี่คือเป้าหมายที่ได้รับการส่งเสริมในพันธกิจของ พระศาสดาทุกองค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ เป้าหมายนั้นคือยุคของ “ผู้ง่เดียวและคน เดียวแะเดียว” (59) พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า การบรรลุเป้าหมายนี้คือขั้นตอนของอารยธรรมที่ มนุษยชาติกำลังเข้าไปสู่ในปัจจุบันนี้

หนึ่งในอุปมาที่ชวนให้คิดที่ลึกซึ้งที่พบอยู่ในธรรมลิขิตไม่เพียงของพระบาฮาอุลลาห์เท่านั้น แต่ใน ธรรมลิขิตของพระบ็อบด้วย คือการเปรียบเทียบระหว่างวิวัฒนาการของมนุษยชาติและชีวิตของบุคคล มนุษยชาติได้ผ่านระยะต่างๆ ของพัฒนาการร่วมกัน ซึ่งชวนให้ระลึกถึงระยะของวัยทารก วัยเด็กและวัยรุ่น ในการบรรลุวุฒิภาวะของสมาชิกแต่ละคนของมนุษยชาติ ปัจจุบันนี้เรากำลังประสบกับการเริ่มต้นของการ บรรลุวุฒิภาวะร่วมกัน ซึ่งได้รับการประสพด้วยความสามารถและ โอกาสใหม่ๆ ที่เรายังทราบแค่เพียง เลื่อนกลาง (60)

ด้วยเบื้องหลังดังนี้ เป็นเรื่องไม่ยากที่จะเข้าใจความสำคัญที่สุดที่คำสอนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้กับ
หลักธรรมแห่งเอกภาพ ความเป็นอันหนึ่งเดียวกันของมนุษยชาติคือทำนองของยุคที่กำลังเปิดตัวในปัจจุบัน
คือมาตรฐานที่ใช้ทดสอบข้อเสนอทั้งหมดเพื่อสิ่งที่ดีขึ้นสำหรับมนุษยชาติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงยืนยันกรานว่า
มนุษยชาติมีเพียงเชื้อชาติเดียว ข้อคิดเห็นที่รับเป็นมรดกกันมาว่า เชื้อชาติหรือชาติพันธุ์หนึ่งเหนือกว่ามนุษยชาติ
ที่เหลือทั้งหมดในบางเรื่องนั้นไม่มีรากฐาน ทำนองคล้ายกันเนื่องด้วยธรรมชาติของมนุษย์ปฏิบัติกรตาม
พระประสงค์เดียวกันของพระเจ้า การเปิดเผยพระธรรมของธรรมชาติทั้งหลายคือมรดกร่วมกันของ
มวลมนุษยชาติ แต่ละคนบนพิภพคือผู้รับมรดกที่ชอบด้วยกฎหมายของคำสอนธรรมะทั้งหมดดังกล่าว การ
ขึ้นอยู่กับอคติไม่ว่ารูปแบบใด จะทำความเสียหายต่อประโยชน์ของสังคมและเป็นการฝ่าฝืนพระประสงค์
ของพระเจ้าสำหรับยุคของเรา :

ดูกร ประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหลายของโลกที่แก่งแย่งกัน! จงหันหน้ามาหาความสามัคคี และ
ให้รักมิของแสมแห่งความสามัคคินั้นส่องมายังเจ้า จงรวมตัวกัน และเพื่อเห็นแก่พระเจ้า จง
มุ่งมั่นถนอมรักษาสงัดใดก็ตามที่เป็นบ่อเกิดแห่งการแก่งแย่งกันในหมู่พวกเจ้า... ไม่มีข้อสงสัยว่า
ประชาชนทั้งหลายของโลกไม่ว่าเชื้อชาติหรือศาสนาใด ได้รับแรงบันดาลใจจากแหล่งธรรมะ
เดียวกันและเป็นข้าของพระเจ้าเดียวกัน บทบัญญัติทั้งหลายที่พวกเขายึดถือกันนั้นแตกต่างกัน
เพราะถูกเปิดเผยในแต่ละยุคที่มีความต้องการและความจำเป็นต่างกัน ยกเว้นเพียงบางบทที่มาจาก
ความวิปริตของมนุษย์เอง บทบัญญัติทั้งหมดนี้ล้วนถูกบัญญัติโดยพระเจ้าและสะท้อนถึงพระ
ประสงค์และเจตนาของพระองค์ จงลุกขึ้น และด้วยพลังแห่งความศรัทธา จงทำลายพระเจ้า
ทั้งหลายในจินตนาการที่ไร้สาระของเจ้า พระเจ้าที่หว่านการพิพาทระหว่างพวกเจ้า... (61)

ทำนองแห่งเอกภาพสะพร้งอยู่ในธรรมลิจิตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว : “วิหารแห่งเอกภาพถูกก่อสร้าง
แล้ว จงอย่าถือกันและกันเป็นคนแปลกหน้า” (62) “จงคบหากับศาสนิกชนทุกศาสนาด้วยไมตรีจิตและ
มิตรภาพ” (63) “พวกเจ้าคือผลไม้บนต้นเดียวกันและใบไม้บนกิ่งเดียวกัน” (64)

กระบวนการบรรลุมิติภาวะของมนุษยชาติได้เกิดขึ้นภายในวิวัฒนาการของการจัดระบบสังคม
เริ่มต้นจากครอบครัวและหน่วยต่างๆ ที่ขยายตัวมาจากครอบครัว มนุษยชาติได้ประสบความสำเร็จในระดับ
ต่างๆ ในการพัฒนาสังคมบนพื้นฐานของวงศ์ตระกูล เผ่าพันธุ์ นครรัฐ และล่าสุดคือชาติ สภาพแวดล้อม
ของสังคมที่กว้างขึ้นและซับซ้อนขึ้นอย่างก้าวหน้านี้ ให้ทั้งแรงกระตุ้นและขอบเขตสำหรับการพัฒนาแก่
ศักยภาพของมนุษย์ และการพัฒนานี้ได้ชักนำให้เกิดการปรับโครงสร้างสังคมใหม่เสมอมา ดังนั้นการ
บรรลุมิติภาวะของมนุษยชาติต้องมีการเปลี่ยนแปลงระบบสังคมทั้งหมด สังคมใหม่ต้องเป็นสังคมที่สามารถ

อำนาจรับความหลากหลายทั้งหมดของมนุษยชาติ และได้รับประโยชน์จากความสามารถและการหยั่งเห็นทั้งหมด ที่ถูกขัดเกลามาโดยประสบการณ์ทางวัฒนธรรมมาหลายพันปี :

ยุคนี้เป็นยุคที่พระพรอันล้ำเลิศที่สุดของพระเจ้าได้หลั่งมายังมนุษย์ เป็นยุคที่กรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ได้ซึมซาบทุกสรรพสิ่ง เป็นหน้าที่ของประชาชนทั้งหมดของโลกที่จะปรองดองข้อขัดแย้ง และอาศัยอยู่ในสันติภาพและความสามัคคีที่สมบูรณ์ ภายใต้ร่มเงาของพสกยาแห่งการดูแลและความเมตตาที่ใคร่ของพระองค์... ในไม่ช้าระบบในปัจจุบันจะถูกม้วนเก็บ และระบบใหม่จะกางออกมาแทนที่ แท้จริงแล้วพระเจ้าเป็นนายทรงตรัสสั่งธรรม และเป็นพระเจ้าทรงรู้สิ่งที่มองไม่เห็น (65)

พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันว่า เครื่องมือสำคัญสำหรับการเปลี่ยนแปลงสังคมและบรรลุเอกภาพของโลกคือ การสถาปนาความยุติธรรมในกิจการทั้งหลายของมนุษยชาติ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญในคำสอนของพระองค์ :

แสงสว่างของมนุษย์คือความยุติธรรม จงอย่าดับแสงนี้ด้วยวายุที่ตรงกันข้ามแห่งการกดขี่หรือการใช้อำนาจบาตรใหญ่ จุดประสงค์ของความยุติธรรมคือการบังเกิดขึ้นของเอกภาพในหมู่มนุษย์ มหาสมุทรแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์สถัดอยู่ภายในวณะที่สูงส่งนี้ ขณะที่ตำราทั้งหลายของโลกไม่สามารถบรรจุแก่นสำคัญของวณะนี้... (66)

ในธรรมลิขิตภายหลังต่อมา พระบาฮาอุลลาห์ทรงทำให้นัยทั้งหลายของหลักธรรมนี้เป็นที่แจ่มแจ้งสำหรับยุคแห่งการบรรลุดีภาวะของมนุษยชาติ พระองค์ทรงยืนยันว่า “สตรีและบุรุษมีความเท่าเทียมกันตลอดมา และจะเท่าเทียมกันตลอดไปในสายตาของพระเจ้า” (67) และสังคมจำเป็นต้องจัดระบบกิจการต่างๆ ที่จะแสดงให้เห็นความจริงนี้ อารยธรรมจึงจะก้าวหน้าไปได้ ทรัพยากรของโลกเป็นทรัพย์สินของมนุษยชาติทั้งหมด ไม่ใช่ของประชาชนกลุ่มใด วิธีการส่งเสริมความผาสุกทางเศรษฐกิจของส่วนรวมที่แตกต่างกัน ควรได้รับรางวัลและการยกย่องสรรเสริญในระดับต่างกัน แต่ต้องเลิกความมั่งคั่งและความยากจนสุดโต่งที่ทำให้ชาติส่วนใหญ่ในโลกเดือดร้อน ไม่ว่าจะมิปรัชญาทางสังคมและเศรษฐกิจแบบไหน

การประกาศต่ออัครีย์ทั้งหลาย

ธรรมลิขิตที่คัดมาข้างต้นส่วนใหญ่แล้วถูกเปิดเผยในสถานการณ์ที่มีการประท้วงประหารครั้งใหม่ไม่นานหลังจากที่คณะผู้ถูกเนรเทศมาถึงคอนสแตนติโนเปิล เป็นที่ปรากฏชัดว่า การให้เกียรติพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างการเดินทางมาจากแบกแดด เป็นเพียงเหตุการณ์สลับฉากช่วงสั้นๆ การตัดสินใจของ

เจ้าหน้าที่ออกโตมานให้ย้ายผู้นำ “บาบี” และเหล่ามิตรสหายของพระองค์ไปยังเมืองหลวงของจักรวรรดิ แทนที่จะไปยังมณฑลที่ห่างไกล ยิ่งทำให้ตัวแทนทั้งหลายของรัฐบาลเปอร์เซียตื่นตระหนก (68) ด้วยกลัวว่า พัฒนาการในแบกแดดจะเกิดขึ้นซ้ำรอย และคราวนี้อาจถึงจุดไม่เพียงแค่ความเห็นอกเห็นใจเท่านั้น แต่อาจถึงจุดความจงรักภักดีของผู้มีอิทธิพลทั้งหลายในรัฐบาลตุรกี เอกอัครราชทูตเปอร์เซียจึงยื่นหยัดกดดันให้ส่งคณะผู้ถูกเนรเทศไปยังสถานที่ห่างไกลกว่าเดิมของจักรวรรดิ เหตุผลที่เขาอ้างคือการแพร่กระจายข่าวสารของศาสนาใหม่ในเมืองหลวง สามารถส่งผลกระทบต่อทางการเมืองและศาสนา

เริ่มแรกนั้นรัฐบาลออกโตมานต้านแรงกดดันนี้อย่างหนัก นายกรัฐมนตรีอาลี พาชาระบุความเชื่อของเขาต่อทูตานุทูตชาวตะวันตกว่า พระบาชฮาอุลลาห์คือ “บุรุษผู้เป็นเอก เป็นตัวอย่างด้านการปฏิบัติตน มีความพอประมาณเป็นเยี่ยม และเป็นผู้ทรงเกียรติที่สุดคนหนึ่ง” ในความคิดเห็นของนายกรัฐมนตรี คำสอนของพระองค์ “คู่ควรแก่การยกย่องนับถืออย่างสูง” เพราะคำสอนเหล่านั้นยับยั้งความเป็นปรปักษ์ระหว่างศาสนาที่ได้แบ่งแยกเข้าแผ่นดินของจักรวรรดิที่เป็นชาวยิว คริสเตียนและมุสลิม (69)

อย่างไรก็ตามความขุ่นเคืองใจและความระแวงได้ก่อตัวขึ้นมาทีละน้อยในระดับหนึ่ง ในเมืองหลวงของจักรวรรดิออกโตมาน อำนาจการเมืองและเศรษฐกิจอยู่ในมือของข้าราชการสำนักที่ล้วนแต่เป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถหรือความสามารถต่ำ สิบบนคือน้ำมันหล่อลื่นกลไกปฏิบัติงานของรัฐบาล และเมืองหลวงคือแม่เหล็กที่ดึงดูดฝูงชนจากทุกแห่งของจักรวรรดิและจากนอกจักรวรรดิ ให้มาชุมนุมกันเพื่อแสวงหาความช่วยเหลือและอิทธิพล เป็นที่คาดหวังว่าบุคคลสำคัญใดๆ จากอีกประเทศหนึ่งหรือจากอาณาจักรของจักรวรรดิ ทัณฑ์มาถึงคอนสแตนติโนเปิล จะไปรวมกลุ่มกับบรรดาผู้แสวงหาการอุปถัมภ์ในห้องรับรองของเจ้าหน้าที่ระดับสูงและข้าหลวงของราชสำนัก ไม่มีพวกไหนฉวยโอกาสไปกวักกลุ่มผู้ถูกเนรเทศเพราะเหตุผลทางการเมืองชาวเปอร์เซียที่ชิงคิดกัน ซึ่งลือชื่อในเรื่องความแยบยลและกล้าทำผิดศีลธรรม

สำหรับมิตรสหายที่เร่งรีบพระองค์ให้ใช้ประโยชน์จากความไม่เป็นมิตรต่อรัฐบาลเปอร์เซียที่มีอยู่ คายคืน และความเห็นใจที่มีต่อความทุกข์ทรมานของพระองค์ พระบาชฮาอุลลาห์ทรงกล่าวอย่างชัดเจนจนเป็นที่วิตกของพวกเขว่า พระองค์ไม่มีอะไรจะขอ แม้ว่าข้าหลวงหลายคนของรัฐบาลได้มาเยี่ยมพระองค์ถึงที่พักอาศัยที่จัดไว้ให้ พระองค์ก็ได้ใช้โอกาสที่เปิดให้ พระองค์ทรงกล่าวว่า พระองค์อยู่ในคอนสแตนติโนเปิลในฐานะอาคันตุกะโดยการเชิญของสุลต่าน และความสนใจของพระองค์อยู่ในเรื่องของจิตวิญญาณและศีลธรรม

หลายปีต่อมาเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย มีร์ซา ฮุสเซน คาน ขณะไคร่ครวญถึงการเดินทางของตนไปราชการในเมืองหลวงของจักรวรรดิออกโตมาน และบ่นเกี่ยวกับความเสียหายต่อชื่อเสียงของเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิลที่ความ โลกและความไว้ใจไม่ได้ของเพื่อนร่วมชาติก่อให้เกิด เขาได้แสดงความชื่นชม

นับถือการปฏิบัติตนของพระบาฮาอุลลาห์ที่สามารถแสดงเป็นตัวอย่างในช่วงเวลาสั้นๆ ซึ่งเป็นการชื่นชม นับถือด้วยน้ำใสใจจริงอย่างน่าประหลาด (70) อย่างไรก็ตามในเวลานั้น เขาและเพื่อนร่วมงานได้ใช้ สถานการณ์ตอนนั้นบอกไปว่า เป็นวิธีที่ฉลาดของผู้ถูกเนรเทศที่ใช้อำพรางอุบายลับที่เป็นภัยต่อสวัสดิภาพ ของสาธารณชนและศาสนาของรัฐ ภายใต้การกดขี่ของอิทธิพลเหล่านี้ ในที่สุดบรรดาเจ้าหน้าที่ที่ออกโด ฆมานได้ตัดสินใจย้ายพระบาฮาอุลลาห์และครอบครัวไปยังเมืองภูมิภาคอเดรียโนเปิ้ล ซึ่งเป็นการย้ายอย่างรีบ ร้อนในฤดูหนาวที่หนาวจัด ที่นั่นคณะผู้ถูกเนรเทศถูกจัดให้อาศัยอยู่ในอาคารที่ไม่เพียงพอ ขาดแคลน เครื่องนุ่งห่มที่เหมาะสมและปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็น ซึ่งพวกเขาต้องทนทรมานอย่างยิ่งเป็นเวลาหนึ่งปี แม้ว่าไม่ ถูกขอกกล่าวหาอาชญากรรมใดและไม่ได้รับโอกาสที่จะแก้ต่างให้ตนเอง แต่เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขากลายเป็น นักโทษของรัฐโดยไม่มีเหตุผล

จากมุมมองของประวัติศาสตร์ศาสนา การถูกเนรเทศติดต่อกันเป็นลำดับของพระบาฮาอุลลาห์ไปยัง คอนสแตนติโนเปิ้ลและอเดรียโนเปิ้ล มีสัญลักษณ์บางอย่างที่น่าสนใจ เป็นครั้งแรกที่พระศาสดาของพระผู้ เป็นเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งระบบศาสนาอิสระที่จะแพร่กระจายไปทั่วโลกในไม่ช้า ได้ข้ามคอคอดของ แม่น้ำที่แยกทวีปเอเชียจากยุโรป และได้ย่างเท้าใน “โลกตะวันตก” ศาสนาที่ยิ่งใหญ่อื่นๆ ทั้งหมดได้ถือ กำเนิดในทวีปเอเชีย และภารกิจของพระศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนาเหล่านั้นถูกจำกัดอยู่ในทวีปนั้น ในการ กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายุคศาสนาทั้งหลายในอดีตโดยเฉพาะอย่างยิ่งของพระอับราฮัม พระเยซูและพระ โมฮัมหมัด ได้มีอิทธิพลสำคัญที่สุดต่อการพัฒนาอารยธรรมในวิถีของการขยายตัวไปทางตะวันตก พระบา ฮาอุลลาห์ทรงทำนายว่า สิ่งเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นในยุคใหม่นี้แต่ในระดับที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่า : “ดวงตะวัน แห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ได้รุ่งอรุณใน โลกตะวันออก สัญลักษณ์ทั้งหลายแห่งอาณาจักรของ พระองค์ได้ปรากฏใน โลกตะวันตก คูกร ประชาชน จงไตร่ตรองสิ่งนี้ในหัวใจของเจ้า...” (71)

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงเลือกชั่วโมงนี้ประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อ สาธารณชน ซึ่งได้รับความจงรักภักดีอย่างซึ้งๆ จากสาวกทั้งหลายของพระบ็อบทัวทั้งตะวันออกกลาง การ ประกาศของพระองค์มาในรูปของคำแถลงเป็นชุด ซึ่งเป็นเอกสารที่น่าสังเกตที่สุดในประวัติศาสตร์ศาสนา ในเอกสารเหล่านี้พระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสต่อ “กษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายของโลก” เป็น การประกาศรุ่งอรุณของยุคของพระผู้เป็นเจ้าต่อพวกเขา กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ยังคิดไม่ถึงซึ่ง กำลังทวีพลังทั่วโลก และเรียกพวกเขาในฐานะที่เป็นผู้พิทักษ์เพื่อนมนุษย์ของพระผู้เป็นเจ้า ให้ลุกขึ้น ส่งเสริมกระบวนการประสานสามัคคีของมนุษยชาติ พระองค์ทรงกล่าวว่า เพราะพวกเขาเป็นที่เคารพนับถือ ของข้าแผ่นดินจำนวนมาก และเพราะอำนาจสิทธิขาดในการปกครองของพวกเขาส่วนใหญ่ จึงอยู่ในอำนาจ

ของพวกเขาที่จะช่วยกันก่อให้เกิด “สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด” ซึ่งเป็นระบบโลกที่มีเอกภาพเป็นลักษณะเด่น และมีชีวิตชีวาด้วยความยุติธรรมของพระเจ้า

เป็นเรื่องยากที่สุดที่ผู้อ่านสมัยปัจจุบันจะนึกภาพของศีลธรรมและสติปัญญาในสมัยที่กษัตริย์เหล่านี้มีชีวิตอยู่เมื่อศตวรรษที่แล้ว จากชีวประวัติและจดหมายส่วนตัวของพวกเขาเป็นที่ปรากฏชัดว่า กษัตริย์เหล่านี้ส่วนใหญ่เคร่งศาสนาเป็นการส่วนตัว มีบทบาทนาในกิจวัตรด้านจิตวิญญาณในชาติของตน ซึ่งมักจะอยู่ในฐานะที่เป็นหัวหน้าของศาสนจักร และเชื่อมั่นในสังฆกรรมที่ไม่ผิดพลาดในคัมภีร์ไบเบิลหรือคัมภีร์กุรอาน พวกเขาส่วนใหญ่ใช้อำนาจที่ตนถือสิทธิ์ว่าเป็นอำนาจสวรรค์ที่มีอยู่ในวรรคต่างๆ ในคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งพวกเขาพูดได้อย่างคล่อง พวกเขาคือผู้ที่ได้รับการเจิมหน้าผากโดยพระเจ้า สำหรับพวกเขาแล้วคำพยากรณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับ “ยุคสุดท้าย” และ“อาณาจักรของพระเจ้า” มิใช่ตำนานหรืออุปมา แต่เป็นความแน่นอนซึ่งเป็นที่พึงของระบบศีลธรรมทั้งหมด และพวกเขาจะถูกพระเจ้าเรียกให้ไปชี้แจงการทำหน้าที่ดูแลของตน

สารของพระบาฮาอุลลาห์ตรัสต่อโลกแห่งมโนคตินี้ว่า :

คูกร กษัตริย์ทั้งหลายบนพิภพ! พระเจ้าเป็นนายสูงสุดของทุกคนเสด็จมาแล้ว อาณาจักรเป็นของพระเจ้า พระเจ้าทรงคุ้มครองที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จ พระเจ้าทรงดำรงอยู่ด้วยตนเอง...นี่คือการเปิดเผยพระธรรมที่สิ่งใดก็ตามที่เจ้าครอบครองไม่มีวันเทียบได้ ขอเจ้าเพียงแต่รู้

จงเอาใจใส่อย่าให้ความทะนงหมายยังเจ้ามิให้ยอมรับบ่อเกิดของการเปิดเผยพระธรรม อย่าให้สิ่งทั้งหลายในโลกนี้มาเป็นม่านปิดกั้นเจ้าจากพระเจ้าผู้สร้างสวรรค์...ความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นพยาน! เราหาได้ปรารถนาจะมาเอาอาณาจักรของพวกเจ้า พันธกิจของเราคือการยึดครองหัวใจของมนุษย์... (72)

จงรู้ไว้ว่าคนยากไร้คือผู้ที่พระเจ้าฝากฝังไว้กับเจ้า จงระวังอย่าผิดต่อการฝากฝังนี้ อย่าปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่ยุติธรรม และอย่าเดินในหนทางของพวกที่ไม่ซื่อ เจ้าจะถูกเรียกอย่างแน่นอนให้รับผิดชอบต่อการฝากฝังจากพระเจ้าในนี้ ในวันที่คัมภีร์แห่งความยุติธรรมจะตั้งรกรากอยู่ วันที่ทุกคนจะได้รับตามที่ควรจะได้ วันที่การกระทำทุกอย่างของทุกคนไม่ว่าจนหรือรวยจะถูกชั่ง

จงตรวจสอบศาสนาของเรา ใต้สวนสิ่งต่างๆที่บังเกิดกับเรา และตัดสินอย่างยุติธรรมระหว่างเรากับศัตรูทั้งหลายของเรา และจงเป็นพวกที่ปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านอย่างเป็นธรรม หากเจ้าไม่ยับยั้งผู้กคช้ หากเจ้าไม่ปกป้องสิทธิของผู้ถูกย่ำยี เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะไต่ถามตัวเองหรือมีอะไรที่จะคอยโต้ได้? (73)

หากเจ้าไม่เอาใจใส่คำแนะนำที่เราเปิดเผยไว้... ในธรรมจารีนี้ การลงโทษของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะโจมตีเจ้าจากทุกทิศทาง และความยุติธรรมของพระองค์จะพิพากษาเจ้า ในวันนั้นเจ้าจะไม่มีพลังต่อต้านพระองค์ และจะยอมรับความไร้อำนาจของเจ้า... (74)

วิสัยทัศน์เกี่ยวกับ “สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด” ไม่ได้รับการตอบสนองจากผู้ปกครองทั้งหลายแห่งคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า การขยายอำนาจของชาตินิยมและการขยายจักรวรรดิไม่ได้เกณฑ์แค่งัษตรีย์ แต่ยังเกณฑ์สมาชิกรัฐสภา นักวิชาการ นักศิลปะ หนังสือพิมพ์ และองค์กรศาสนาหลักๆ ให้มาเป็นผู้โฆษณาชวนเชื่อในชัยชนะของโลกตะวันตกอย่างกระตือรือร้น ข้อเสนอสำหรับการเปลี่ยนแปลงสังคมไม่ว่าจะเป็นกลางและมีอุดมคติเพียงไร ก็ตกเป็นเชลยของลัทธิใหม่ๆ อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นลัทธิที่ชูขึ้นมาโดยกระแสวัตถุนิยมที่สูงขึ้น ในโลกตะวันออกซึ่งเคลิบเคลิ้มกับคำกล่าวอ้างของตนเองว่า เป็นทุกสิ่งที่มีมนุษยชาติสามารถรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและสัจธรรม ได้จมลึกลงไปเรื่อยๆ ในความเขลา ความเชื่องมงาย และความหุนหันงมงายไม่เป็นมิตรกับมนุษย์เชื้อชาติหนึ่ง ซึ่งไม่ยอมรับความเหนือกว่าทางธรรมนี้

การมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์

เมื่อคำนึงถึงเหตุการณ์ต่างๆ ก่อนหน้านั้นในแบกแดด ดูเหมือนน่าประหลาดที่เจ้าหน้าที่ออกโตมานทั้งหลายไม่ได้คาดการณ์ถึงผลที่จะตามมาจากการตั้งถิ่นฐานของพระบาฮาอุลลาห์ในเมืองหลวงภูมิภาคที่สำคัญอีกเมืองหนึ่ง ภายในหนึ่งปีของการมาถึงเอเดรียโนเปิ้ลของพระองค์ เริ่มแรกนักโทษของพวกเขาได้ดึงดูดความสนใจจากบุคคลเด่นดังทั้งในแวดวงปัญญาชนและแวดวงบริหาร ต่อมาความสนใจกลายเป็นความชื่นชมศรัทธา สองคนในบรรดาผู้ชื่นชมที่อุทิศตนมากที่สุดคือโครซิด พาดา ผู้เป็นเจ้าเมืองเอเดรียโนเปิ้ล และเซบโคล อิสลาม ผู้เป็นบุคคลสำคัญแนวหน้าของศาสนา ซึ่งทำให้บรรดาผู้แทนกงสุลเปอร์เซียวิตกกังวล ในสายตาของเจ้าบ้านของพระองค์และสาธารณชนทั่วไป พระบาฮาอุลลาห์ผู้ถูกเนรเทศคือนักปรัชญาศีลธรรมและนักบุญ ซึ่งความน่าเชื่อถือของคำสอนพระองค์ ไม่เพียงสะท้อนอยู่ในตัวอย่างชีวิตของพระองค์เองเท่านั้น แต่ยังสะท้อนอยู่ในการเปลี่ยนแปลงที่คำสอนเหล่านั้นก่อให้เกิดกับบรรดาผู้แสวงบุญชาวเปอร์เซีย ที่แห่กันมาชุมนุมกันที่ศูนย์กลางห่างไกลของจักรวรรดิออกโตมานนี้ เพื่อจะเข้าเฝ้าพระองค์ (75)

พัฒนาการที่ไม่คาดคิดมาก่อนเหล่านี้ ทำให้เอกอัครราชทูตเปอร์เซียและเพื่อนร่วมงานทั้งหลายเชื่อมั่นว่า การเคลื่อนไหวของบาไฮที่กำลังแพร่กระจายในเปอร์เซีย จะปึกหลักสร้างอิทธิพลกว้างขวางในจักรวรรดิข้างเคียงที่เป็นคู่แข่งของเปอร์เซีย เพียงแต่อาศัยเวลาเท่านั้น ตลอดช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิออกโตมาน จักรวรรดิที่คลอนแคลนนี้ได้คืนรนต่อสู้กับการบุกโจมตีของพระเจ้าซาร์แห่ง

รัสเซียบ้างแล้วบ้างอีก การก่อกบฏของข้าแผ่นดิน และความพยายามอย่างสิ้นหยัดที่จะแบ่งแยกบางอาณาเขตของตุรกีออกมาโดยรัฐบาลอังกฤษและออสเตรียที่ดูเหมือนเห็นใจ เพื่อนำไปผนวกกับจักรวรรดิของตนเอง สถานการณ์การเมืองที่ไม่มั่นคงเหล่านี้ในมณฑลทั้งหลายของตุรกีที่อยู่ในยุโรป เปิดโอกาสให้เอกอัครราชทูตเปอร์เซียมีเหตุผลสนับสนุนการขอร้องอย่างเร่งด่วน ให้ย้ายคณะผู้ถูกเนรเทศไปยังอาณานิคมห่างไกล ที่ซึ่งพระบาชฮาอูลลาห์จะไม่ได้ติดต่อกับแวดวงผู้มีอิทธิพลอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็ชชาวตุรกีหรือชาวตะวันตก

เมื่อรัฐมนตรีต่างประเทศตุรกี โฟอัค พาชา กลับมาจากการไปเยือนอเดรียโนเปิ้ล รายงานที่น่าพิศวงของเขาเกี่ยวกับกบฏคิสซัทของพระบาชฮาอูลลาห์ที่เลื่องลือไปทั่วภูมิภาค ดูเหมือนจะช่วยให้ข้อเสนอแนะของคณะทูตเปอร์เซียมีความน่าเชื่อถือ ในบรรยากาศของความคิดเห็นเช่นนี้ รัฐบาลได้ตัดสินใจอย่างกะทันหันให้กักขังแขกของตนอย่างเข้มงวด เช้าวันหนึ่งโดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า บ้านของพระบาชฮาอูลลาห์ถูกล้อมโดยทหาร และคณะผู้ถูกเนรเทศได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวเดินทางไปยังจุดหมายที่ยังไม่รู้

สถานที่ที่ถูกเลือกสำหรับการเนรเทศครั้งสุดท้ายนี้คือ เมืองที่เป็นป้อมปราการริมฝั่งบนชายฝั่งของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ คืออัครา ซึ่งขึ้นชื่อไปทั่วจักรวรรดิว่ามีภูมิอากาศที่เหม็นเน่าและโรคระบาดชนิด อัคราเป็นอาณานิคมสำหรับลงโทษที่รัฐออตโตมานใช้กักกันอาชญากรที่อันตรายทั้งหลาย ที่คาดว่าคงทนมีชีวิตอยู่กับการถูกจองจำที่นั่นไม่ได้นานนัก เมื่อมาถึงในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1868 พระบาชฮาอูลลาห์ สมาชิกครอบครัวของพระองค์ และคณะสาวกที่ถูกเนรเทศมาพร้อมกับพระองค์ ต้องประสบกับความทุกข์ทรมานและความทารุณภายในป้อมปราการนั้นเป็นเวลาสองปี จากนั้นถูกกักกันในบ้านใกล้เคียงที่เป็นของพ่อค้าท้องถิ่นคนหนึ่ง เป็นเวลานานที่คณะผู้ถูกเนรเทศเป็นที่รังเกียจของราษฎรท้องถิ่นทั้งหมด ซึ่งได้รับการเตือนในการเทศน์ตามที่สาธารณชนให้ระวัง “พระผู้เป็นเจ้าของชาวเปอร์เซีย” ผู้ถูกพรรณนาว่าเป็นศัตรูต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสาธารณชน และเป็นผู้บ่อนความคิดที่หมิ่นศาสนาและผิดศีลธรรม สมาชิกหลายคนในกลุ่มผู้ถูกเนรเทศเล็กๆ เสียชีวิตเพราะความแร้นแค้นและสภาพความเป็นอยู่อื่นๆ (76)

เมื่อมองย้อนกลับไป ดูเหมือนเป็นเรื่องที่แปลกแต่จริงที่การเลือกดินแดนศักดิ์สิทธิ์เป็นสถานที่กักขังพระบาชฮาอูลลาห์ เป็นผลมาจากการกีดกันของเหล่านักบวชและพลเรือนที่เป็นศัตรู ผู้มุ่งหมายจะดับอิทธิพลทางศาสนาของพระองค์ ปาเลสไตน์ซึ่งเป็นที่เคารพของสามศาสนาที่ยิ่งใหญ่ที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวว่าเป็นจุดที่ภพของพระผู้เป็นเจ้าและภพของมนุษย์ตัดผ่านกัน และถือว่าเป็นสถานที่พิเศษแห่งการคาดหวังรอยคอบของมนุษย์ในเวลาอันดังเช่นที่เป็นมานับพันๆ ปี ไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่พระบาชฮาอูลลาห์จะมาถึง ผู้นำหลักของการเคลื่อนไหวของนิกายโปรเตสแตนต์เทมปรั้าในเยอรมัน ได้แล่นเรือออกจากยุโรปเพื่อมาตั้งถิ่นฐานที่เชิงเขาของภูเขาคาร์เมล เพื่อจะต้อนรับพระเยซู ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าการเสด็จมาของพระองค์จวนเจียนแล้ว

บนซุ้มประตูของบ้านเล็กๆ หลายหลังที่พวกเขาสร้างขึ้นมา ซึ่งหันหน้าไปยังคุกของพระบาฮาอุลลาห์ที่อัคคา ยังมีข้อความจารึกให้เห็นว่า “เคียเซอร์อิสนาเฮอ” (“พระผู้เป็นนายอยู่ใกล้”) (77)

ในอัครคาพระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตสารหลายฉบับต่อเนื่องกันถึงผู้ปกครองเป็นรายบุคคล ต่อจากที่พระองค์เริ่มต้นลิขิตไว้ในอเดรียโนเป็ล สารหลายฉบับเหล่านี้มีคำเตือนว่า พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาความไม่เอาใจใส่และการปกครองที่ไม่ชอบของพวกเขา เหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้นตามคำเตือนอย่างน่าระทึกใจ ได้เร้าให้มีการอภิปรายกันอย่างแข็งแรงแในหมู่สาธารณชนทั่วทั้งตะวันออกใกล้ ตัวอย่างเช่นรัฐมนตรีต่างประเทศของจักรวรรดิออตโตมาน โฟอัค พาชา ผู้บิดเบือนให้เกิดความเข้าใจผิดจนส่งผลให้พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไม่ถึงสองเดือนหลังจากที่คณะผู้ถูกเนรเทศมาถึงเมืองคุก เขาถูกไล่ออกจากตำแหน่งโดยพลันและตายในฝรั่งเศสเพราะหัวใจวาย เหตุการณ์นี้ถูกระบุไว้ในคำแถลงที่ทำนายการถูกไล่ออกก่อนเวลาของเพื่อนร่วมงานของเขาคือ นายกรัฐมนตรีอาลี พาชา การถูกโค่นอำนาจและการตายของสุลต่าน การสูญเสียอาณาเขตของตุรกีในยุโรป ซึ่งเป็นความหายนะที่ไล่ตามกันมาเป็นลำดับ (78)

สารถึงพระเจ้าโนโปเลียนที่ 3 เตือนว่า เพราะความไม่จริงใจและการใช้อำนาจที่มีชอบของเขา : “...ราชอาณาจักรของเจ้าจะตกอยู่ในความสับสน และจักรวรรดิจะหลุดจากมือของเจ้า เป็นการลงโทษสำหรับสิ่งที่เจ้าได้กระทำ...ความโอ้อ่าของเจ้าทำให้เจ้าทะนงนั่นหรือ? ชีวิตของเราเป็นพยาน! ความโอ้อ่าของเจ้าจะไม่ยั่งยืน” (79) เกี่ยวกับสงครามฝรั่งเศสปรัสเซียที่หายนะและการถูกโค่นอำนาจของพระเจ้าโนโปเลียนที่ 3 ที่เป็นผลตามมาจากในเวลาไม่ถึงหนึ่งปีหลังจากคำแถลงนี้ **ออลิสแท ฮอร์น** นักวิชาการสมัยใหม่ด้านประวัติศาสตร์การเมืองของฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า เขียนไว้ว่า :

ประวัติศาสตร์อาจไม่รู้จักรณีใดที่น่าตกตะลึงยิ่งกว่าสิ่งที่ชาวกรีกเรียกว่าแพระพัททียา นั่นคือการร่วงลงมาจากยอดแห่งความทะนงอย่างน่ากลัว แน่แน่นอนว่าไม่มีชาติใดในสมัยปัจจุบันที่เพียบพร้อมด้วยความโอฬารอย่างเห็นได้ชัด และหุรหุรด้วยความสำเร็จทางวัตถุ เคยอดสูยิ่งกว่าในช่วงเวลาอันสั้นเช่นนี้ (80)

เพียงไม่กี่เดือนก่อนที่ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่เคยคาดคิดในยุโรป จะนำไปสู่การบุกกรรัฐทั้งหลายของพระสันตะปาปา และการผนวกกรุงโรมโดยกองกำลังของราชอาณาจักรใหม่แห่งอิตาลี คำแถลงหนึ่งถึงพระสันตะปาปา โฟอัคที่ 9 ได้เร่งเขาว่า “จงละทิ้งราชอาณาจักรของเจ้าไว้กับกษัตริย์ทั้งหลาย และไหล่ออกมาจากที่อาศัยของเจ้า ค่อยไอบหน้าหันไปหาอาณาจักรสวรรค์...จงเป็นอย่างที่พระผู้เป็นนายของเจ้าเป็น...แท้จริงแล้ววันแห่งการชุมนุมกันมาถึงแล้ว และทุกสิ่งถูกแยกออกจากกัน พระองค์ทรงเก็บสิ่งที่พระองค์เลือกไว้ในภาชนะแห่งความยุติธรรม และโยนสิ่งที่เหมาะกับไฟลงไปในไฟ...” (81)

พระเจ้าวิลเลียมที่ 1 ผู้เป็นกษัตริย์แห่งปรัสเซีย ซึ่งกองทัพของเขามีชัยอย่างท่วมท้นในสงครามฝรั่งเศสปรัสเซีย ถูกพระบาทสมเด็จพระเจ้าจอร์จที่สามในคีตาบิอ็อคส์ให้เอาใจใส่ตัวอย่างของการร่วงหล่นของพระเจ้านโปเลียนที่ 3 และผู้ปกครองคนอื่นๆ ที่เคยมีชัยในสงคราม และอย่าให้ความทะนงมาเร่งเขามาให้ยอมรับการเปิดเผยพระธรรมนี้ การที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าจอร์จที่สามเห็นล่วงหน้าว่า จักรพรรดิเยอรมันจะไม่ตอบสนองคำเตือนนี้ มีให้เห็นในวาระที่เป็นลายร้ายตอนต่อมาในคัมภีร์เดียวกัน :

ดูกร ริมฝั่งแม่น้ำไรน์! เราเห็นเจ้านองไปด้วยเลือด เนื่องด้วยดาบแห่งโทษทัณฑ์เงื้อมมือเข้าหาเจ้า และจะเกิดการเปลี่ยนแปลงกับเจ้าอีกครั้ง และเราได้ยินเสียงเศร้าโศกของเบอร์ลิน แม้ว่าเวลานี้เธอยังอยู่ในความรุ่งโรจน์ตระการตา (82)

คำแถลงที่สำคัญเหล่านี้มีสองฉบับที่มีน้ำเสียงผิดแผกอย่างน่าสะอูดตา คำแถลงหนึ่งตรัสต่อพระราชินีวิกตอเรีย และอีกคำแถลงหนึ่งตรัสต่อ “บรรดาผู้ปกครองและประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลายในทวีปอเมริกา” คำแถลงแรกสรรเสริญการบุกเบิกที่ประสบความสำเร็จในการเลิกทาสทั่วทั้งจักรวรรดิอังกฤษ และชมเชยหลักการปกครองที่มาจากผู้แทน คำแถลงที่สองซึ่งเริ่มต้นด้วยการประกาศถึงยุคของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และปิดท้ายด้วยคำบัญชาซึ่งเป็นการมอบอำนาจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ในสารฉบับอื่นๆ : “จงพันผ้าให้ผู้บาดเจ็บด้วยมือแห่งความยุติธรรม และบดขยี้ผู้กดขี่ที่เติบโตใหญ่ด้วยคทาแห่งบทบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงบัญญัติ พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ” (84)

ศาสนาในฐานะที่เป็นแสงสว่างและความมืด

การประณามอย่างรุนแรงที่สุดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าจอร์จที่สามสำหรับสิ่งกีดกันระหว่างมนุษยชาติและการเปิดเผยพระธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ที่ศาสนาจัดตั้งก่อกำขึ้นมาตลอดประวัติศาสตร์ ความเชื่อดันทุรังที่ได้รับแรงคลาใจจากความมกมายที่นิยมชมชอบ และขัดเกล่าให้บริบูรณ์โดยการใช้สติปัญญาในทางที่เปล่าประโยชน์ ถูกนำมาขัดเยียดให้กับกระบวนการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งมีจุดประสงค์ด้านจิตวิญญาณและศีลธรรมมาทุกสมัย กฎต่างๆ เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ในสังคมที่เปิดเผยไว้เพื่อการสร้างความเป็นปึกแผ่นของชีวิตชุมชน ซึ่งควรจะส่งเสริมประโยชน์ของมวลชน กลับถูกทำให้เป็นฐานโครงสร้างของความเชื่อและวิถีปฏิบัติลึกลับที่เข้าใจยาก และกลายเป็นภาระสำหรับประชาชน แม้แต่การใช้สติปัญญาซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญของมนุษยชาติ ก็ถูกขัดขวางอย่างจงใจ ซึ่งก่อให้เกิดความล้มเหลวในที่สุดในการสนทนาปราศรัยระหว่างความศรัทธาและวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นที่พึงของชีวิตที่มีอารยธรรม

ผลที่ตามมาของบันทึกที่น่าเศร้านี้คือ ศาสนาได้สูญเสียความเป็นที่เคารพนับถือไปทั่วโลก ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือ ศาสนาจัดตั้งเองได้กลายเป็นเหตุที่ร้ายที่สุดอย่างหนึ่งของความเกลียดชังและสงครามในหมู่ประชาชนทั้งหลายของโลก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเตือนไว้ว่าหนึ่งศตวรรษที่แล้วว่า “ความเกลียดชังและบ้าคลั่งศาสนา คือ ไฟบรรลัยกัลป์ที่ไม่มีใครดับได้ อานุภาพของพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงที่สามารถปลดปล่อยมนุษยชาติจากความทรมานผลาญใจนี้” (85)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกล่าวว่า บรรดาผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงมีความรับผิดชอบต่อสถานการณ์ที่เศร้าสลดนี้คือ ผู้นำศาสนาทั้งหลายของมนุษยชาติที่บังอาจพูดแทนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมาตลอดประวัติศาสตร์ ความพยายามของพวกเขาที่จะทำให้พระวาระของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเป็นสมบัติส่วนตัว และใช้การอรรถาธิบายวาระนั้นเป็นวิธีสำหรับการขยายอำนาจของตน คืออุปสรรคอันใหญ่หลวงที่สุดอันเดียวที่ความก้าวหน้าของอารยธรรมได้คืนรนต่อสู้ เพื่อที่จะให้ได้ดังหมาย ผู้นำศาสนาจำนวนมากไม่ลังเลที่จะคุกคามหรือทำร้ายธรรมทูตทั้งหลายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเมื่อพระองค์เสด็จมา :

ผู้นำศาสนาในทุกยุคได้ขัดขวางประชาชนไม่ให้ไปถึงชายฝั่งแห่งความรอดพ้นนิรันดร์ เนื่องด้วยพวกเขาคุมบังเหียนอำนาจอยู่ในเงื้อมมืออันลึกลับ บางคนเป็นเพราะคัมภีร์หาอยากเป็นผู้นำ บางคนเป็นเพราะไม่รู้ไม่เข้าใจ พวกเขาจึงเป็นเหตุให้ประชาชนถูกปิดกั้น โดยการรับรองและอำนาจของพวกเขา พระศาสดาทุกองค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ค้ำถือนำแห่งความเสียสละ... (86)

ในคำตรัสต่อนักบวชของทุกศาสนา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเตือนเกี่ยวกับความรับผิดชอบที่สะเพร่าของพวกเขานในประวัติศาสตร์ :

เจ้าเป็นประจักษ์น้ำพุ หากน้ำพุเปลี่ยนไป สายธารที่ไหลมาจากน้ำพุจะเปลี่ยนไปด้วย จงเกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและได้รับการนับว่าเป็นพวกมีศีลธรรม ทำนองเดียวกันหากหัวใจของมนุษย์ทุจริต แขนงขาของเขาจะทุจริตด้วย และที่คล้ายกัน หากรากของต้นไม้ทุจริต กิ่ง หน่อ ใบ และผลไม้ของต้นไม้จะทุจริตด้วย (87)

ถูกเปิดเผยในเวลาที่เหมาะสมทางศาสนาเป็นหนึ่งในอำนาจสำคัญที่มีอยู่ทั่วโลก คำแถลงเดียวกันเหล่านี้ได้ประกาศว่าอำนาจนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว และชนชั้นนักบวชไม่มีบทบาททางสังคมในประวัติศาสตร์ของโลกอีกต่อไป : “ดูกร นักบวชทั้งหลาย ! นับแต่นี้เจ้าจะไม่ได้ครอบครองอำนาจใดๆ อีกต่อไป...” (88) สำหรับนักบวชคนหนึ่งซึ่งเป็นศัตรูจอมอาชญากรเป็นพิเศษ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกล่าวว่า : “เจ้าเป็นประจักษ์แสงอาทิตย์อัสดงบนยอดคิงขร ในไม่ช้าแสงนั้นจะลาลับไปตามที่ประกาศไว้โดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ พระผู้ทรง

ครอบครองทุกสรรพสิ่ง พระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด ความรุ่งโรจน์ของเจ้าและพวกที่เป็นเหมือนเจ้าหายไป
ไปแล้ว...” (89)

คำแถลงเหล่านี้มิได้ตรัสต่อการจัดกิจกรรมทางศาสนา แต่ตรัสต่อการใช้ทรัพยากรดังกล่าวไป
ในทางที่ไม่ชอบ ธรรมชาติของพระบาฮาอุลลาห์ไม่เพียงเห็นคุณค่าของศาสนาจัดตั้งที่ได้ส่งเสริมอารยธรรม
เป็นอย่างมาก แต่ยังเห็นคุณค่าของประโยชน์ที่โลกได้รับจากความเสียสละตนเองและความรักที่มีต่อ
มนุษยชาติ ที่เป็นลักษณะของนักบวชและระบบของทุกศาสนา :

บรรดานักบวช...ที่ประดับด้วยอลงกรณ์แห่งความรู้และอุปนิสัยใจคอที่งดงามอย่างแท้จริง คือสมอง
ของโลกและดวงตาของชาติทั้งหลาย... (90)

สิ่งทำร้ายสำหรับประชาชนทั้งหมดทั้งศาสนิกชนและผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชน ทั้งนักบวชและฆราวาส
คือการยอมรับผลที่ตามมาจากความเสื่อมทรามของแรงขับทางศาสนาทุกแห่งหนที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลกใน
ปัจจุบัน ในศตวรรษที่ผ่านมามนุษยชาติหมางเมินพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งในความหมางเมินที่มีอยู่ทั่วไปนี้
สัมพันธภาพกับพระองค์อันเป็นที่พึงของโครงสร้างชีวิตที่มีศีลธรรมได้เสื่อมลง ความสามารถตามธรรมชาติ
ของวิญญาณที่รู้จักใช้เหตุผล ซึ่งสำคัญต่อพัฒนาการและการก้าวข้ามค่านิยมของมนุษย์ ถูกลดความน่าเชื่อถือ
ทุกแห่งหน :

ความเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าของมนุษย์กำลังสั่นคลอนในทุกดินแดน ไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากโศกของ
พระองค์ที่สามารถฟื้นพลังนี้คืนมาได้ การก่อกวนของความไม่มีศีลธรรมกำลังกินลึกเข้าไปใน
อวัยวะสำคัญของสังคมมนุษย์ สิ่งอื่นใดหรือนอกจากยาวิเศษแห่งการเปิดเผยพระธรรมที่แรงฤทธิ์
ของพระองค์ ที่จะสามารถชำระล้างและฟื้นสังคมมนุษย์ได้?...พระวอนของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่
สามารถอ้างว่า ได้รับการประสาทด้วยความสามารถพิเศษ ที่จำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่
ยิ่งใหญ่และกว้างไกลดังกล่าว (91)

สันติภาพของโลก

ในแง่ของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามมา คำเตือนและคำวิงวอนในธรรมชาติของพระบาฮาอุลลาห์
ในช่วงเวลานี้มีความน่าพรั่นพรึง :

ดูกร บรรดาผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของประชาชนในทุกดินแดน!...จงพิจารณาโลกเป็นเสมือน
ร่างกายมนุษย์ซึ่งแม้ว่าถูกสร้างขึ้นมากับถ่วงสมบูรณ์ ก็ถูกรุมเร้าด้วยความแปรปรวนของอวัยวะ
และโรคภัยร้ายแรงจากสาเหตุต่างๆ ไม่มีสักวันเดียวที่โลกได้ผ่อนคลาย ไม่เพียงเท่านั้น ความ

เจ็บป่วยของโลกยิ่งทรุดหนักเพราะอยู่ภายใต้การรักษาของแพทย์ที่ไร้วิชาทั้งหลาย ผู้ถูกรอบงำด้วย
กิเลส...

เราเห็น โลกในปัจจุบันขึ้นอยู่กับความปรานีของผู้ปกครองทั้งหลายที่มัวเมาด้วยความทะนง จนพวก
เขาไม่สามารถเห็นประโยชน์ที่ดีที่สุดสำหรับตนเองได้ชัดเจน และไหนเลยจะยอมรับศาสนาที่ฉงน
ปัญญาและทำทายเป็น... (92)

ยุคนี้คือยุคที่โลกจะบอกข่าวของเธอ บรรดาผู้ที่ทำงานให้แก่ความไม่เป็นธรรมคือภาระของเธอ
ขอให้เจ้าเพียงแต่สังเกตเห็น... (93)

มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาสืบต่ออารยธรรมที่ก้าวหน้าอย่างไม่มีสิ้นสุด พระผู้ทรงมหิทธานุ
ภาพเป็นพยานให้เราว่า : การกระทำเยี่ยงสัตว์ป่าในทุ่งไม่คู่ควรกับมนุษย์ คุณความดีที่คู่ควรกับ
เกียรติของมนุษย์คือ ความอดกลั้น ความปรานี ความเห็นอกเห็นใจและความเมตตารักใคร่ต่อ
ประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหมดของโลก... (94)

ชีวิตใหม่ในยุคนี้กำลังเคลื่อนไหวยู่ภายในประชาชนทั้งหมดของโลก และกระนั้นไม่มีใครค้นพบ
สาเหตุหรือสังเกตเห็นแรงจูงใจของสิ่งนี้ จงพิจารณาดูประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก จงเป็น
พยานว่า ในการแสวงหาสิ่งที่ไร้สาระและหยาบหยาบ พวกเขาได้เสียสละและยังคงเสียสละชีวิต
จำนวนนับไม่ถ้วน เพื่อการสถาปนาและส่งเสริมสิ่งนั้น... (95)

ในทุกเรื่องความพอประมาณเป็นที่พึงปรารถนา หากสิ่งหนึ่งทำงานเลยเถิด นั่นจะเป็นบ่อเกิดของ
ความชั่วร้าย...สิ่งต่างๆ ที่แปลกประหลาดและน่าพิศวงดำรงอยู่ในพิภพ แต่ถูกซ่อนจากปัญญาและ
ความเข้าใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้สามารถเปลี่ยนบรรยากาศทั้งหมดของโลก และการปนเปื้อนของ
สิ่งเหล่านี้จะทำให้ถึงตาย... (96)

ในธรรมลิขิตต่อมาภายหลัง รวมทั้งธรรมลิขิตที่ตรัสต่อมนุษยชาติโดยรวม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงเร้าให้ดำเนินขั้นตอนต่างๆ ไปสู่สิ่งที่พระองค์เรียกว่า “สันติภาพอันยิ่งใหญ่” พระองค์ทรงกล่าวว่า
ขั้นตอนเหล่านี้จะบรรเทาความทุกข์ทรมานและความวิบัติ ที่พระองค์เห็นว่ารอคอยมนุษยชาติอยู่ข้างหน้า
จนกว่าประชาชนทั้งหลายของโลกจะอ้าแขนรับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เป็นเจ้า และนำมาซึ่ง
สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด :

เวลานั้นต้องมาถึง คือเวลาที่ทั่วโลกจะตระหนักถึงความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดการชุมนุมอย่าง
ไพศาลและครอบคลุมทั้งหมด ผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายของโลกจำเป็นต้องเข้าร่วมการประชุม

นี้ และต้องอภิปรายโต้ตอบกันเพื่อพิจารณาหนทางและวิธีการที่จะวางรากฐานของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ของโลกในหมู่มนุษย์ สันติภาพดังกล่าวเรียกร้องให้บรรดาหาอำนาจมุ่งมั่นปรองดองกันอย่างไพบุลย์ เพื่อเห็นแก่ความสงบของประชาชนทั้งหลายของโลก หากกษัตริย์องค์ใดใช้อาวุธรุกรานอีกฝ่ายหนึ่ง ทุกคนต้องสามัคคีกันลุกขึ้นขัดขวางเขา หากทำได้ดังนี้ ชาติทั้งหลายของโลกจะไม่จำเป็นต้องมีอาวุธยุทธภัณฑ์อีกต่อไป เว้นแต่มีไว้เพื่อรักษาความปลอดภัยในอาณาจักรและก้ำจุนระเบียบภายในเขตแดนของตน...วันนั้นกำลังใกล้เข้ามา คือวันที่ประชาชนทั้งหมดของโลกจะใช้ภาษาสากลเดียวกัน และใช้อักษรเดียวกัน เมื่อสิ่งนี้สัมฤทธิ์ผล ไม่ว่ามนุษย์จะเดินทางไปเมืองไหนจะเป็นเหมือนว่าเขากำลังเข้าไปในบ้านเกิดของตนเอง...บุคคลที่อุทิศตนรับใช้มวลมนุษยชาติในปัจจุบัน คือมนุษย์ที่แท้จริง...หากเราไม่ที่เขากลับมาภูมิใจว่ารักประเทศของตน แต่ควรที่เขากลับมารักโลกทั้งหมด โลกนี้เป็นเพียงประเทศเดียว และมนุษยชาติเป็นเพียงประชาชาติเดียวกัน (97)

ไม่ใช่ความประสงค์ของเราเอง

ในสารถึงกษัตริย์นาเซอร์ดินชาห์ ผู้ปกครองเปอร์เซีย พระบาชฮาอูลลาห์ทรงละเว้นการดิ้นรนเกี่ยวกับการถูกจองจำของพระองค์ในคุกซีฮาร์ชาล และความยุติธรรมอื่นๆ ที่พระองค์ได้รับจากน้ำมือของกษัตริย์ชาห์ แต่ทรงกล่าวถึงบทบาทของพระองค์เองในแผนงานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า :

คูกร กษัตริย์! เราเป็นเพียงมนุษย์เหมือนคนอื่น ขณะนี้เราอยู่บนที่นอน ดุชิ สายลมของพระเจ้าผู้ทรงความรู้โรจน์พัฒมายังเรา และสอนความรู้เกี่ยวกับทุกสรรพสิ่งให้แก่เรา สิ่งนี้มิได้มาจากเรา แต่มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธานุภาพ พระผู้ทรงรอบรู้ และพระองค์ทรงบัญชาให้เราเปล่งเสียงระหว่างโลกและสวรรค์ และเพราะสิ่งนี้ จึงมีสิ่งที่ยังเกิดกับเราซึ่งทำให้ทุกคนที่เข้าใจต้องหลั่งน้ำตา วิชาในหมู่มนุษย์เราหาได้เล่าเรียน โรงเรียนของพวกเขาเราหาได้เข้าไป จงถามถึงเมืองที่เราอาศัยอยู่เพื่อว่าเจ้าจะแน่ใจว่าเราไม่ได้เป็นพวกพุดเทจ (98)

พันธกิจที่พระองค์ได้อุทิศทั้งชีวิต ซึ่งทำให้พระองค์สูญเสียบุตรชายคนเล็กที่เป็นดวงใจ (99) และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของพระองค์ บันทอนสุขภาพของพระองค์ ทำให้พระองค์ถูกจองจำ ถูกเนรเทศและถูกทารุณ ไม่ได้เป็นพันธกิจที่พระองค์ริเริ่ม พระองค์ทรงกล่าวว่า “ไม่ใช่ความประสงค์ของเราเอง” ที่พระองค์เริ่มต้นไปตามวิถีดังกล่าว :

คูกร ประชาชน เจ้าคิดหรือว่าเราควบคุมพระประสงค์และเจตนาสุดท้ายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไว้ในกำมือ?...หากชะตาชีวิตสุดท้ายของศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่ในมือของเรา เราจะไม่นิยมนยอมแสดงตัว

เราเองให้ปรากฏต่อเจ้าแม่เพียงคนเดียว ไม่ยอมให้แม่แต่่วณะเดียวหลุดจากริมฝีปากของเรา
แท้จริงแล้วพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นพยานต่อสิ่งนี้ (100)

เมื่อยอมจำนนโดยสิ้นเชิงต่อคำบัญชาของพระเจ้า พระองค์ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับบทบาทที่
พระองค์ถูกเรียกให้แสดงในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ในฐานะที่เป็นพระศาสดาของพระเจ้าสำหรับยุค
แห่งการบรรลุปันธสัญญา พระองค์คือพระศาสดาตามพันธสัญญาในทุกกัมภีร์ในอดีต นั่นคือ “พระเจ้าเป็น
ยอดปรารถนาของชาติทั้งหลาย” “กษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์” สำหรับศาสนายิวพระองค์คือ “พระเจ้าเป็นนาย
แห่งกองทัพสวรรค์” สำหรับศาสนาคริสต์พระองค์คือ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในความรุ่งโรจน์ของ
พระบิดา สำหรับศาสนาอิสลามพระองค์คือ “การประกาศที่ยิ่งใหญ่” สำหรับศาสนาพุทธพระองค์คือพระ
เมตไตรย์ สำหรับศาสนาฮินดูพระองค์คืออวตารครั้งใหม่ของพระกฤษณะ สำหรับศาสนาโซโรแอสเทรียน
พระองค์คือซาห์บาฮอม (101)

เช่นเดียวกันกับพระศาสดาทั้งหลายที่เสด็จมาก่อน พระองค์เป็นสุรเสียงของพระเจ้าและวรกาย
ของพระองค์เป็นช่องทางผ่านของสุรเสียงนั้น : “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อข้าพเจ้าตรองดูความสัมพันธ์ที่ผูก
ข้าพเจ้าไว้กับพระองค์ ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ‘แท้จริงแล้วเราก็คือพระเจ้า’ และเมื่อข้าพเจ้าพิจารณาตัวตน
ของข้าพเจ้าเอง ดูซิ ข้าพเจ้าพบว่าตนเองหยาบยิ่งกว่าดินเหนียว!”... (102)

พระองค์ทรงประกาศว่า “พวกเจ้าจำนวนหนึ่งกล่าวว่า : ‘พระองค์คือผู้ที่อ้างตนเป็นพระเจ้า’
พระเจ้าเป็นเจ้าเป็นพยาน! นี่คือการใส่ร้ายทั้งเพ เราเป็นเพียงคนรับใช้ของพระเจ้าที่เชื่อในพระองค์และ
สัญลักษณ์ของพระองค์... ลึนและหัวใจ ชีวิตและจิตใจของเรา ให้การยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์ สิ่งอื่นทั้งหมดถูกสร้างขึ้นมาจากบัญชาของพระองค์ และออกแบบโดยปฏิบัติการของ
พระประสงค์ของพระองค์...เราก็คือผู้ที่ป่าวประกาศพระพรที่พระเจ้าทรงโปรดเรา โดยความอารีของ
พระองค์ หากนี่คือการละเมิด เช่นนั้นเราก็คือผู้ละเมิดคนแรก...” (103)

ธรรมชาติจิตของพระบาฮาอูลลาห์ใช้อุปมาจำนวนมากในความพยายามที่จะแสดงสิ่งที่คุณเหมือนตรงกัน
ข้ามกันในตัว ซึ่งอยู่ในใจกลางของปรากฏการณ์การเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้า :

เราคือเหยี่ยวหลวงที่อยู่บนแขนของพระเจ้าทรงมหิทธานุภาพ เราสยายปีกที่อ่อนล้าของวิหคที่
บาดเจ็บทุกตัว และส่งวิหคนั้นให้บินขึ้นไป (104)

นี่คือใบไม้เพียงใบเดียวที่วายูแห่งพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงมหิทธานุภาพ พระ
ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญ ได้พัดขึ้นมา ใบไม้นี้จะอยู่นิ่งได้หรือขณะที่พายุกำลังพัดมา? ไม่เลย พระผู้

ทรงเป็นนายแห่งพระนามและคุณลักษณะทั้งปวงเป็นพยาน! พายุพัดใบไม้ไปตามทิศทางของตน...

(105)

พระปฏิญญาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่กำกับมนุษยชาติ

ในที่สุดในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1877 พระบาสาฮูลลาห์ทรงพ้นจากการถูกกักขังอย่างเข้มงวดในเมืองคุกอัลคา และย้ายพร้อมครอบครัวไปอยู่ที่ “มาซราเอล” ซึ่งเป็นสถานที่เล็กๆ ทางทิศเหนือของเมืองห่างออกไปสามสิไมล์ (106) เป็นไปตามที่ทำนายไว้ในคำแถลงของพระองค์ถึงรัฐบาลตุรกี สุดค่านับดุลอาชีส ถูกโค่นอำนาจและลอบสังหารในรัฐประหารที่เกิดขึ้นในวัง และลมพายุแห่งการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่พัดกวาดโลก กำลังเริ่มบุกกรุกเข้าไปแม้แต่ในอาณาบริเวณที่ปกป้องไว้ในระบบของจักรวรรดิออตโตมาน หลังจากสองปีสั้นๆ ที่ทรงพำนักอยู่ที่มาซราเอล พระบาสาฮูลลาห์ย้ายไปที่บาหลี ซึ่งเป็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่รายล้อมด้วยสวนดอกไม้ ที่บุตรชายของพระองค์คือพระอับดุลบาสา ได้เช่าไว้สำหรับพระองค์และสมาชิกครอบครัวของพระองค์ที่ขยายตัว (107) ชีวิตที่เหลืออีกสิบสองปีของพระองค์ ได้อุทิศให้กับการเปิดเผยธรรมลิขิตที่ครอบคลุมประเด็นต่างๆ ทางจิตวิญญาณและสังคมที่มีขอบเขตกว้างขวาง และการต้อนรับบาทหลวงศาสนาที่หลังไหลกันมาแสวงบุญ ซึ่งพวกเขาเดินทางมาจากเปอร์เซียและดินแดนอื่นๆ ด้วยความลำบากยากเย็น

ทั่วทั้งตะวันออกใกล้และตะวันออกกลาง ศูนย์กลางของชีวิตชุมชนกำลังก่อร่างขึ้นในหมู่ผู้ที่ยอมรับธรรมสารของพระองค์ และเพื่อการนำทางให้แก่ชีวิตชุมชน พระบาสาฮูลลาห์ทรงเปิดเผยระบบของกฎและสถาบันต่างๆ ที่ออกแบบไว้เพื่อให้นำหลักธรรมทั้งหลายในธรรมลิขิตของพระองค์มาปฏิบัติ (108) อำนาจนั้นมอบให้กับสภาทั้งหลายที่เลือกตั้งขึ้นมาจากชุมชนทั้งหมดโดยวิธีทางประชาธิปไตย มีข้อกำหนดต่างๆ เพื่อป้องกันมิให้มีชนชั้นนักบวชเกิดขึ้นมา และมีหลักการของการปรึกษาหารือและการตัดสินใจเป็นกลุ่ม

ใจกลางของระบบนี้คือสิ่งที่พระบาสาฮูลลาห์ให้ชื่อว่า “พระปฏิญญาใหม่” ระหว่างพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากับมนุษยชาติ ลักษณะเด่นของการบรรลุดีภาวะของมนุษยชาติคือ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มวลมนุษยชาติมีจิตสำนึกที่ตระหนักรู้ว่าเป็นอันหนึ่งเดียวกัน และโลกเป็นเสมือนปิตุภูมิเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นสำนึกที่เลื่อนกลางแค่ไหนก็ตาม การตื่นตัวนี้เปิดหนทางไปสู่สัมพันธภาพใหม่ระหว่างพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากับมนุษยชาติ พระบาสาฮูลลาห์ทรงกล่าวว่า เมื่อประชาชนทั้งหลายของโลกยอมรับอำนาจธรรมที่อยู่ในการชี้แนะของการเปิดเผยพระธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสำหรับยุคนี้ พวกเขาจะพบว่าตนเองได้รับการเติมพลังศีลธรรมที่ความพยายามของมนุษย์โดยลำพังไม่สามารถก่อให้เกิดได้ “มนุษย์เชื้อชาติใหม่” (109) จะปรากฏขึ้นซึ่งเป็นผลมาจากสัมพันธภาพนี้ และงานของการก่อสร้างอารยธรรมระดับโลกจะเริ่มขึ้น พันธกิจของ

ประชาคมบาไฮคือการสาธิตความซ่งัดของพระปฏิญาณนี้ ในการรักษาความเจ็บป่วยทั้งหลายที่แบ่งแยกมนุษยชาติ

พระบาฮาอุลลาห์ทรงสิ้นพระชนม์ที่บาห์จีเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ.1892 เมื่ออายุได้ 75 ปี ณ เวลาที่ทรงล่องลับไป ศาสนาที่ฝากฝังไว้กับพระองค์เมื่อสี่สิบปีก่อนในความคิดของหลุมคำของเมืองเตหะราน พร้อมแล้วที่จะสลัดตัวเป็นอิสระจากดินแดนของอิสลามที่ซึ่งศาสนานี้พัฒนาตัวขึ้นมา และสถาปนาตัวเองทั่วอเมริกาและยุโรปเป็นอันดับแรก และจากนั้นทั่วโลก การสถาปนาตัวเองไปทั่วโลกนี้ให้น้ำหนักแก่คำสัญญาของพระปฏิญาณใหม่ระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษยชาติ เพราะในบรรดาศาสนาอิสระทั้งปวงในโลก มีเพียงศาสนาบาไฮและประชาคมบาไฮเท่านั้น ที่ผ่านวิกฤติของศตวรรษแรกมาได้สำเร็จโดยที่เอกภาพของตนยังคงอยู่ ไม่ถูกทำลายให้แตกแยกเป็นนิกาย ประสบการณ์ของประชาคมบาไฮคือหลักฐานที่มีน้ำหนักสำหรับคำรับประกันของพระบาฮาอุลลาห์ว่า มนุษยชาติที่หลากหลายสามารถเรียนรู้ที่จะมีชีวิตและทำงานเสมือนเป็นประชาชนเดียวกันในโลกที่เป็นปิตุภูมิเดียวกัน

สองปีก่อนสิ้นพระชนม์ พระบาฮาอุลลาห์ทรงรับแขกชาวตะวันตกเพียงไม่กี่คนให้พบพระองค์ที่บาห์จี คนหนึ่งและคนเดียวในจำนวนนี้ที่มาเยี่ยมพระองค์ได้เขียนพรรณนาประสบการณ์ของตนไว้ เขาชื่อ เอ็ดเวิร์ด แกรนวิลล์ บราวน์ นักศึกษาโลกตะวันออกดาวรุ่งที่ยังหนุ่มจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งความสนใจของเขาเริ่มต้นที่ประวัติศาสตร์อันระทึกใจของพระบ็อบและเหล่าสาวกวีรชนของพระองค์ นายบราวน์เขียนเกี่ยวกับการเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ไว้ว่า :

แม้ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ว่ากำลังจะไปไหนและจะได้พบใคร (เพราะไม่มีการบอกอะไรที่แน่ชัดแก่ข้าพเจ้า) หลังจากหนึ่งหรือสองวินาทีผ่านไป ด้วยใจที่ระทึกต่อความอัศจรรย์และน่าเกรงขาม ข้าพเจ้ารู้แน่ว่าห้องนี้มีคนอยู่ ที่มุมห้องซึ่งมีเตียงอยู่ชิดกับกำแพง มีผู้วิเศษที่น่าเคารพนั่งอยู่... ข้าพเจ้าไม่สามารถลืมใบหน้าของบุรุษที่ข้าพเจ้าจ้องมองนี้ได้ แม้ข้าพเจ้าไม่สามารถพรรณาก็ตาม ดวงตาที่แหลมคมคู่นั้นดูเหมือนจะอ่านวิญญาณของเรา อานุภาพและอำนาจสถิตอยู่บนหน้าผากที่กว้างนั้น...ไม่จำเป็นต้องถามว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ ณ เบื้องหน้าใคร เมื่อข้าพเจ้าก้มศีรษะคำนับผู้เป็นจุดหมายของความรักความศรัทธา ที่กษัตริย์ทั้งหลายอิจฉาและจักรพรรดิทั้งหลายถอนหายใจด้วยความอาลัย! น้ำเสียงที่อ่อนโยนน่าประทับใจบอกให้ข้าพเจ้านั่งลงและกล่าวว่า : “ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าที่ท่านได้มาถึง!... ท่านได้มาพบนักโทษและผู้ถูกเนรเทศ...เราปรารถนาแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อโลกและความสุขของชาติทั้งหลาย กระนั้นพวกเขาก็ถือว่าเราเป็นผู้ปลุกกระดมความขัดแย้งและการต่อต้านรัฐบาล ควรแก่การเป็นนักโทษและผู้ถูกเนรเทศ...การที่ชาติ

ทั้งปวงควรเป็นหนึ่งเดียวกันในความจริง และมวลมนุษย์ควรเป็นพี่น้องกัน การที่สายสัมพันธ์
แห่งความค้นหาและความสามัคคีระหว่างบุตรหลานของมนุษย์ควรแข็งแกร่งขึ้น การที่ความ
หลากหลายของศาสนาควรสิ้นสุดลง และความแตกต่างทางเชื้อชาติควรยกเลิกไป สิ่งนี้มีภัยอัน
ใด?... กระนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ความขัดแย้งที่ไร้ประโยชน์และสงครามที่ทำลายล้างเหล่านี้จะผ่านพ้น
ไป และ ‘สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด’ จะบังเกิดขึ้น...” (110)

หมายเหตุ

1. พระบาฮาอุลลาห์ (ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า) มีพระนามเดิมแต่กำเนิดว่า สุสเซน อาลี ผลงานวรรณกรรมที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับพันธกิจของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์คือ *God Passes By* โดยท่านโซกิ เอฟเฟนดิ (Wilmette : Baha'i Publishing Trust 1987) สำหรับการศึกษานิเวศวิทยาของพระองค์ ดูได้จากหนังสือ *Baha'u'llah : The King of Glory* (Oxford : George Ronald, 1980) โดย Hassan Balyuzi วรรณคดีต่างๆ ของพระบาฮาอุลลาห์ได้รับการวิจารณ์อย่างละเอียดในหนังสือ *The Revelation of Baha'u'llah* (Oxford : George Ronald, 1975), four volumes โดย Adib Taherzadeh
2. *Britanica Yearbook 1988* ระบุว่าแม้บาไฮทั่วโลกมีเพียงราวห้าล้านคน แต่ศาสนาบาไฮมีการกระจายตัวกว้างที่สุดในโลกรองจากศาสนาคริสต์ ปัจจุบันมีธรรมสภาแห่งชาติ 155 แห่งในประเทศเอกราชและอาณาเขตใหญ่ๆ ในโลก และธรรมสภาท้องถิ่นกว่า 17,000 แห่งปฏิบัติการอยู่ในระดับท้องถิ่น ประมาณว่าเป็นบาไฮที่มาจาก 2,112 เชื้อชาติและเผ่าพันธุ์
3. Arnold Toynbee, *A Study of History, Vol. VIII* (London : Oxford, 1954) p.117
4. พระบ็อบ (ประสูติ) มีพระนามเดิมแต่กำเนิดว่า ซียิด อาลี โมฮัมหมัด ทรงประสูติในเมืองชีราซ วันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ.1819
5. วรรณคดีต่างๆ ในวรรณคดีจิตของพระบ็อบที่กล่าวถึงการเสด็จมาของ “พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะแสดงให้เห็นชัด” รวมทั้งนัยที่เกี่ยวกับ “ปีที่เก่า” และ “ปีที่สิบเก้า” (ราวปี ค.ศ.1852 และ 1863 กำหนดตามปีจันทรคติ นับจากปีที่พระบ็อบเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ในปี ค.ศ.1844) ในหลายโอกาสพระบ็อบทรงระบุต่อสาวกของพระองค์จำนวนหนึ่งว่า พวกเขาจะยอมรับและรับใช้ “พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะแสดงให้เห็นชัด” ด้วยตัวเอง
6. การประกาศธรรมสารของพระบ็อบกระทำในสถานที่สาธารณะโดยเหล่าสาวกที่กระตือรือร้น ซึ่งพวกเขาหลายคนเป็นนักศึกษาวิทยาลัยศาสนาที่ยังหนุ่ม เหล่านักบวชได้ตอบโต้โดยการยุยงฝูงชนให้ใช้ความรุนแรง โชคไม่ดีที่เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นพร้อมกับวิกฤติการเมืองที่เกิดขึ้นจากการตายของกษัตริย์โมฮัมหมัดชาห์ และการดิ้นรนต่อสู้เพื่อสืบทอดอำนาจ บรรดาผู้นำของกลุ่มการเมืองที่ประสบความสำเร็จซึ่งหนุนกษัตริย์นาเซอร์ดินชาห์ที่ยังเด็ก ได้ระดมกองทัพหลวงเข้าโจมตีชาวบาบีที่ศรัทธาแรง ชาวบาบีเชื่อว่าพวกตนมีสิทธิ์ทางศีลธรรมที่จะปกป้องตนเอง จึงได้อาศัยที่กำบังที่สร้างขึ้นมาชั่วคราวเพื่อดำเนินการปิดล้อมโจมตีอย่างนองเลือดและยาวนาน ในที่สุดเมื่อพวกเขาปราศัยและถูกสังหาร และพระบ็อบถูกประหารชีวิต

เยาวชนบาบีที่สติไม่ดีสองคนได้เข้าไปหยุดกษัตริย์ชาห์บนถนนสาธารณะ และยังปีนขึ้นฟ้าใส่กษัตริย์ชาห์ เหตุการณ์นี้เป็นข้ออ้างสำหรับการสังหารหมู่ชาวบาบีที่เลวร้ายที่สุด ซึ่งปลุกการคัดค้านจากสถานทูตตะวันตกทั้งหลาย สำหรับเรื่องราวของช่วงเวลานี้ดูได้จากหนังสือ *The Baha'i Faith : The Emerging Global Religion* (San Francisco : Harper and Row, 1985), p.6-32 โดย W. Hatcher and D. Martin

7. สำหรับเรื่องราวของเหตุการณ์เหล่านี้ดูได้จากหนังสือ *God Passes By, chapters I-V* ความสนใจของชาวตะวันตกเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของชาวบาบี ถูกปลุกขึ้นมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการตีพิมพ์หนังสือ *Les religions et les philosophies dans l'Asie central* (Paris : Didier, 1865) โดย Joseph Arthur Comte de Gobineau

8. *Epistle to the Son of the Wolf* (สารถึงลูกสุนัขป่า) (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1979) pp.20-21 โดยพระบาฮาอุลลาห์

9. ผู้สังเกตการณ์ที่เป็นทหารและทูตชาวตะวันตกจำนวนหนึ่ง ได้บันทึกเรื่องราวที่สยองขวัญต่างๆ ที่พวกเขาได้เห็น และได้ทำการคัดค้านอย่างเป็นทางการต่อเจ้าหน้าที่เปอร์เซีย ดูหนังสือ *The Babi and Baha'i Religions, 1844-1944* (Oxford : George Ronald, 1981) โดย Moojan Momen

10. *Epistle*, p.21

11. *Epistle*, p.22

12. เป็นที่เข้าใจได้ว่ามีความระแวงอย่างยิ่งในเปอร์เซียเกี่ยวกับเจตนาของรัฐบาลอังกฤษและรัสเซีย ซึ่งทั้งสองรัฐบาลได้แทรกแซงกิจการต่างๆ ของเปอร์เซียมาเป็นเวลานาน

13. ศูนย์รวมของปัญหาทั้งหมดเหล่านี้คือ มีร์ซา ยาห์ยอ ผู้เป็นน้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์ ขณะที่ยังหนุ่มและอยู่ภายใต้การชี้นำของพระบาฮาอุลลาห์ ยาห์ยอได้รับการแต่งตั้งโดยพระบ็อบให้เป็นหัวหน้าของชุมชนบาบีเพียงแต่ชื่อ ระหว่างรอกการเสด็จมาของ “พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะแสดงให้เห็นชัด” อย่างไรก็ตามด้วยตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอดีตนักศาสนศาสตร์ซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานี ยาห์ยอค่อยๆ หมางเมินพระบาฮาอุลลาห์ ความขุ่นเคืองใจนี้มิได้แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง แต่ระบายออกมาโดยการก่อกวนอย่างลับๆ ซึ่งก่อความหายนะให้แก่คณะผู้ถูกเนรเทศที่มีขวัญและกำลังใจต่ำอยู่แล้ว ในที่สุดยาห์ยอไม่ยอมรับการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ และไม่มีบทบาทในพัฒนาการของศาสนาบาไฮที่เริ่มจากการประกาศนี้

14. The Book of Certitude (คัมภีร์แห่งความมั่นใจ) (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1985), p.251
15. พระวณะเร็นลับของพระบาฮาอุลลาห์ ภาษาอาหรับ 2, 5, 35, 12
16. Certitude, p.195-200
17. Cited in God Passes By, p.153
18. คำพูดที่คัดมาของเซโนลอาเบดิน กาน ใน God Passes By, p.135
19. คู่มือเหตุข้อ 68
20. God Passes By, p.153 หลังจากปี ค.ศ.1863 คำว่า “บาไฮ” ถูกใช้แทน “บาบี” มากขึ้นเรื่อยๆ เป็นชื่อใหม่ที่บ่งบอกว่า ศาสนาใหม่ได้ปรากฏขึ้นมาแล้ว
21. Cited in The Advent of Divine Justice (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1984) p.77
22. Gleanings from the Writings of Baha'u'llah (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1983) p.10-11
23. Gleanings, p.297
24. Gleanings, p.334
25. Gleanings, p.8
26. Gleanings, p.8
27. Tablets of Baha'u'llah Revealed after the Kitab-i-Aqdas (Haifa : Baha'i World Center, 1982) p.22-23
28. God Passes By, p.127-157 เล่าถึงเหตุการณ์เหล่านี้
29. Gleanings, p.4-5
30. Certitude, p.98
31. Certitude, p.99
32. Certitude, p.99-100
33. Certitude, p.103-4

34. Gleanings, p.59
35. Gleanings, p.66-67
36. Gleanings, p.65-66
37. Cited in The Advent of Divine Justice, p.79
38. Gleanings, p.136
39. Gleanings, p.80
40. Gleanings, p.164
41. Gleanings, p.329
42. สำหรับการอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดูหนังสือ Some Answered Questions (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1970) p.163-201
43. ตัวอย่างเช่นในวาทะของพระเยซู “ทำไมเจ้าเรียกเราว่าดี ไม่มีใครดีนอกจากสิ่งเดียว นั่นคือพระเจ้าเป็นเจ้า” (แมทธิว 19 : 17) “เราและพระบิดาของเราเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยอห์น 10 : 30)
44. Gleanings, p.177-179
45. Gleanings, p.54-55
46. Gleanings, p.56
47. กัมภีร์ใหม่ ยอห์น 1 : 10
48. Gleanings, p.141-142
49. The World Order of Baha'u'llah : Selected Letters (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1982) p.117
50. Gleanings, p.74 ในธรรมลิขิตบาไฮคำว่า “อัคร” ใช้เป็นสัญลักษณ์ในสองความหมาย หนึ่งหมายถึงการปรากฏขึ้นมาของเชื้อชาติมนุษย์ อีกความหมายหนึ่งหมายถึงพระศาสดาองค์แรกของพระเจ้า
51. Gleanings, p.213
52. Gleanings, p.151

53. ดู The Seven Valleys and The Four Valleys (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1982) p.6-7 : “แม้ว่าเป็นเรื่องน่าอายสำหรับผู้มีปัญญาที่จะแสวงหาพระเจ้าผู้เป็นนายของนายทั้งหลายในฐิติ กระนั้น นี่เป็นสัญลักษณ์แห่งการแสวงหาอย่างสุดใจ”
54. World Order, p.116
55. Seven Valleys, p.1-2
56. Gleanings, p.214
57. Gleanings, p.286
58. Gleanings, p.4-5
59. กัมภีร์ใหม่ ยอห์น 10 : 16
60. สำหรับคำอธิบายรายละเอียดคำสอนของพระบาฮาอูลลาห์เกี่ยวกับการบรรลุวุฒิภาวะของมนุษยชาติ ดู หนังสือ World Order p.162-3, 202
61. Gleanings, p.217
62. Tablets, p.164
63. Gleanings, p.95
64. Tablets, p.164
65. Gleanings, p.6-7
66. Tablets, p.66-67
67. Women : A compilation (Toronto 1968) p.26
68. สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ไม่ธรรมดาประกอบกัน ทำให้บรรดาเจ้าหน้าที่ส่วนกลางในคอนสแตนติโนเปิล เห็นอกเห็นใจพระบาฮาอูลลาห์เป็นพิเศษ และต้านแรงกดดันจากรัฐบาลเปอร์เซีย เจ้าเมืองแบกแดด นามิก พาดา ได้เขียนรายงานไปยังเมืองหลวงด้วยความศรัทธา เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอและอิทธิพลของผู้ถูกเนรเทศ ชาวเปอร์เซียที่น่าชื่นชมนับถือนี้ สุดตื้นอับดุลอาซิส พบว่ารายงานดังกล่าวน่าสนใจเพราะ แม้ว่าเขาจะเป็น พระเจ้ากาหลิบแห่งอิสลามนิกายซุนนี เขาก็ถือว่าตนเองเป็นผู้แสวงหาด้านญาณสมาธิ ที่สำคัญพอกันอีกทาง หนึ่งคือปฏิกิริยาของนายกรัฐมนตรีของเขาคืออาลี พาดา สำหรับนายกรัฐมนตรีผู้เป็นนักศึกษารัฐบาลและ

วรรณกรรมเปอร์เซียที่สามารถ และน่าจะเป็นผู้พัฒนาารัฐบาลตุรกีไปสู่การบริหารสมัยใหม่ พระบาท
อูลาห์คูเหมือนเป็นผู้ที่น่าชื่นชอบอย่างยิ่ง ไม่มีข้อสงสัยว่าความน่าชื่นชอบและความน่าสนใจนี้ทำให้
รัฐบาลออตโตมานเชิญพระบาทอูลาห์มายังเมืองหลวง แทนที่จะส่งพระองค์ไปยังศูนย์กลางห่างไกล หรือ
ส่งมอบพระองค์ให้กับเจ้าหน้าที่เปอร์เซียที่รบเร้ามา

69. สำหรับรายงานเต็มฉบับของเอกอัครราชทูตออสเตรีย Count von Prokesh-Osten ที่อยู่ในจดหมาย
ของเขาถึง Comte de Gobineau ลงวันที่ 10 มกราคม ค.ศ.1866 ดูได้จากหนังสือ Babi and Baha'i
Religions, p.186-87

70. Revelation, Vol.2, p.399

71. Tablets, p.13

72. Gleanings, p.210-12

73. Gleanings, p.252

74. Gleanings, p.252

75. สำหรับคำพรรณนาเหตุการณ์เหล่านี้ ดูหนังสือ Revelation, Vol.3, โดยเฉพาะอย่างยิ่ง p.186-7

76. สำหรับคำพรรณนาปรากฏการณ์นี้ ดูหนังสือ God Passes By p.180-89

77. ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1850-59 ผู้นำศาสนาสองคนคือ Christoph Hoffmann และ George David
Hardegg ได้ร่วมมือกันพัฒนาชมรมเทมเปอร์ ซึ่งอุทิศต่อการตั้งถิ่นฐานในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเตรียม
หนทางสำหรับพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา กลุ่มผู้ก่อตั้งชมรมได้ออกเดินทางจากเยอรมันวันที่ 6
สิงหาคม ค.ศ.1868 และมาถึงเมืองไฮฟาวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ.1868 นับได้สองเดือนหลังจากที่พระบาท
อูลาห์มาถึง

78. สำหรับคำพรรณนาความหายนะที่เกิดกับดินแดนตุรกีที่อยู่ในยุโรป ในสงครามรัสเซียตุรกีปี ค.ศ.1877-

78 ดู Addendum III ในหนังสือ Baha'u'llah : The King of Glory p.460-62

79. Epistle, p.51

80. Aristair Horne, The Fall of Paris (London : Macmillan, 1965) p.34

81. Cited in The Promised Day is Come (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1980) p.32-3

โดยท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ

82. Cited in The Promised Day, p.37
83. Cited in The Promised Day, p.35
84. Cited in Citadel of Faith : Message to America 1947-1957 (Wilmette : Baha'i Publishing Trust, 1947-57) p.18-19 โดยท่านโชกิ เอฟเฟนดิ
85. Epistle, p.14
86. Certitude, p. 15
87. Cited in The Promised Day, p.83
88. Cited in The Promised Day, p.81
89. Epistle, p.99
90. Cited in The Promised Day, p.110-11
91. Gleanings, p.200
92. Gleanings, p.254-55
93. Gleanings, p.40
94. Gleanings, p.215
95. Gleanings, p.296
96. Tablets, p.69
97. Tablets, p.165-67
98. Epistle, p.11 วลี “ไม่ใช่ความประสงค์ของเราเอง” ปรากฏอยู่ในย่อหน้าเดียวกันที่อยู่ถัดขึ้นไปบนข้อความที่ถัดมา
99. บุตรชายของพระบาฮาอุลลาห์คือ มีร์ซา มีห์ดี เสียชีวิตเมื่ออายุ 22 ปี ในปี ค.ศ.1870 โดยอุบัติเหตุตกลงมาจากที่สูง ซึ่งเป็นผลมาจากสภาพการถูกจองจำของครอบครัว
100. Gleanings, p.91
101. God Passes By, p.94
102. World Order, p.94-96
103. Gleanings, p.228
104. Tablets, p.169
105. Epistle, p.11-12

106. ถึงแม้ว่าโองการเนรเทศของสุลต่านอับดุลอาซีสไม่เคยถูกยกเลิกเป็นทางการ เจ้าหน้าที่ปกครองก็เริ่มถือว่าเป็นโมฆะ ดังนั้นพวกเขาจึงระบุว่า พระบาชฮาอุลลาห์สามารถออกไปหาที่พักอาศัยนอกกำแพงเมืองได้ หากพระองค์ต้องการ

107. ศฤกษณ์นี้สร้างโดยชาวอาหรับผู้มั่งคั่งคนหนึ่งซึ่งเป็นคริสเตียน เขาละทิ้งศฤกษณ์นี้ไปเมื่อเริ่มมีการระบาดของกาฬโรค ที่แรกทรพย์สินนี้ถูกเช่า และไม่กี่ปีหลังจากที่พระบาชฮาอุลลาห์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ประชาคมบาไฮได้ซื้อไว้ หลุมศพของพระบาชฮาอุลลาห์อยู่ในพระสถูปในอุทยานบาห์จี และปัจจุบันเป็นศูนย์กลางแห่งการแสวงบุญสำหรับบาไฮทั่วโลก

108. สำหรับสรุปย่อของคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดูหนังสือของท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ World Order, p.143-57 และ Principles of Baha'i Administration (London : Baha'i Publishing Trust, 1973) ตลอดทั้งเล่ม คำแปลภาษาอังกฤษพร้อมกับคำอธิบายประกอบโดยบริบูรณ์ของธรรมเนียมเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ คีตาบียัดดัส (คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) กำลังอยู่ในระหว่างตีพิมพ์พร้อมกับกรอบหนึ่งศตวรรษของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาชฮาอุลลาห์ ค.ศ.1992

109. Advent, p.16

110. Edward G. Brown, A Traveller's Narrative 1930 p.XXXIX-XL